

Tác Giả và Tác Phẩm

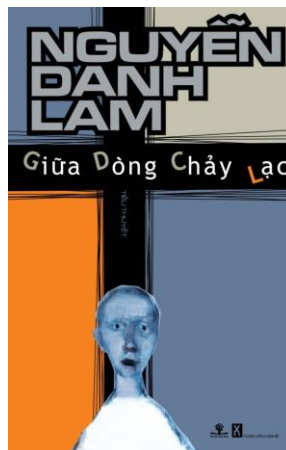
Nguyễn Danh Lam

Tiểu sử

Nguyễn Danh Lam sinh năm 1972. Hiện đang cư ngụ tại Sài Gòn.

Tác phẩm

Tim (thơ), Bên vô thường (tiểu thuyết), Giữa vòng vây trần gian (tiểu thuyết),
Giữa dòng chảy lạc (tiểu thuyết), Mưa tháng mười một (tập truyện ngắn)

Mục Lục

Một chuyến đi – 2

Tàu đêm – 7

Nguyễn Danh Lam mong viết được 'chút gì để nghỉ' - Dương Tử Thành - 12

Mưa tháng mười một - 14

Phụ đính:

Sông cũ đổi dòng – Những kẻ thất lạc

Chuyện không thể gọi tên

Mai vàng cát trắng – Hợp đồng của quý

Chuyện chúng tôi

(Tim bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Một chuyến đi

Khi anh về đến nhà, cô vẫn chưa về. Chiếc đồng hồ treo tường chỉ con số 9, nhưng anh chưa một lần tin rằng nó chỉ đúng. Đôi khi bảy giờ nó buông bốn tiếng chuông và giờ trên ti vi lúc ấy là sáu. Anh xé một tờ lịch, lật mặt sau, miệng ngậm nắp bút bi, ghi vài dòng: Anh đi ba ngày, có thể lâu hơn - Yêu em. Dán mảnh giấy dưới lọ nước hoa trên bàn phấn của cô, anh tắt đèn.

Chưa đến cổng bến, một chiếc xe trò ngang mặt. Gã lơ thò cổ dòm sát anh:

- D không, D không? Lên xe chạy lẹ!

Anh thừa biết loại xe này, chạy lẹ có nghĩa là ba tiếng nữa mới ra đến cây cầu cửa bắc thành phố. Kệ. Anh ném cái túi du lịch qua cửa sổ, đu người lên.

Trên xe có sẵn mấy người khách. Hai bà đang ngủ. Một ông ngồi đốt thuốc vệt, gương mặt lập lòe như di ảnh. Ông ta dịch sang một bên, nói với anh:

- Ngồi đây cho vui.

Anh biết ông ta đang muốn tìm người tán gẫu. Tất nhiên đó là điều anh không muốn, nhưng từ chối lại dở, đành ngồi xuống. Y như rằng, một câu hỏi:

- Lên D à?

- Vâng.

- Thăm bà con hay làm ăn?

- Bạn.

- Ở phố hay huyện?

- Huyện.

- Huyện nào?

Anh bắt đầu chán, giả bộ lục tục co chân, thu xếp chỗ ngồi để không phải trả lời. Nhưng người đàn ông vẫn truy kích:

- Huyện nào?

- K?

- Xa đấy!

- Vâng.

Phố bắt đầu khuya. Xe vắng, vài chiếc vệt ngang, vội vã. Anh bực vì quên đem theo cái nón úp mặt. Người đàn ông lại lái nhai:

- Đó giờ cậu lên D mấy lần rồi?

- Lần này nữa là một trăm.

- Khà khà, vậy là có "ghê" trên này rồi!

Anh thở ra:

- Không, tôi chỉ đi thăm bạn.

***

Người bạn mà anh nhắc tới, gặp nhau lần cuối đã gần năm năm. Trong cuộc nhậu hấn nằng nặc: Nhất định mày phải lên tao. Anh ừ. Thằng bạn dí tận nơi: Tuần sau đi. Anh lại ừ. Hấn cho cái địa chỉ. Đơn vị địa lý cuối cùng là cấp xã. Nhưng dặn thêm: Mày lên cứ hỏi thằng H đánh xe bò, ai cũng biết. Anh hứa tháng sau, thi tốt nghiệp xong sẽ lên. Và giờ, anh đi làm đã bốn năm, có vợ hai năm.

Người đàn ông rít nốt ngậm khói cuối, búng cái tàn ra cửa. Bỗng có tiếng la bai bai, rồi tiếng chửi tục bên ngoài:

- Dừng xe! Dừng xe! Đó đó, thằng đó! Mày đèn cái áo tao...

Anh ngửa đầu ra sau ghế, khép mắt. Cái xe dừng. Có tiếng đập thành xe. Người đàn ông run rẩy thụt sâu vào ghế nhưng vẫn bị lôi tuột xuống đất. Bên ngoài hỗn loạn. Tiếng gã lơ xe phân trần. Tiếng người đàn ông mếu máo. Tiếng mấy bà bàn tán xôn xao...

Người đàn ông lại lên xe. Từ đấy trở nên câm nín. Cái xe lại chạy. Rề rề. Tiếng gã lơ í ới. Anh

không nghĩ là mình ngủ trong lúc nhắm mắt, nhưng khi mở mắt ra đã thấy ngoại thành. Xe tăng tốc. Ném vùn vụt lại phía sau những mái nhà im ngủ.

Cái điện thoại rung. Anh có tin nhắn, của cô: Anh đi bao giờ về? Tin hồi âm: Em coi mảnh giấy trên bàn - Nhớ nhiều! Không thấy tin lại. Anh tắt máy, ngả người ra sau. Phía trước đã có thêm nhiều bóng đen, tất cả lắc đều theo nhịp xe. Xe chạy vọt. Lâu lâu lại dừng. Lúc bác tài ăn khuya. Lúc bà con tiểu tiện. Anh không rời ghế. Giấc ngủ chập chờn. Đôi khi anh mơ thấy thằng bạn. Mơ, nhưng hình dung lại từng đặc điểm của khuôn mặt nó thì anh chịu. Chỉ có ấn tượng là một nắm nhàu nhò, những cái rãnh cáu bẩn, những cái gò bóng lưỡng mồ hôi. Chấm hết. Bỗng có tiếng thút thít. Anh giật mình nhận ra người đàn ông bên cạnh mình đang khóc. Khóc thật. Vai rung lên. Hai bàn tay vịn vào nhau. Xen giữa những cái hít dài là những tiếng ặc ặc. Chán. Anh suýt bật một tiếng thở dài. Ông ta khóc một lúc lại giờ thuốc ra hút. Khói thuốc có mùi tanh nhiều hơn khét. Lần này thì hai bàn tay ông ta khum lại thật cẩn thận, be chặt đóm lửa. Lâu lâu ông ta lại liếc sang anh. Anh giật mình, khép vội mắt. Với típ người này, chỉ cần bật ra một câu hỏi đại loại: Bác làm sao vậy? Không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Hai quãng đèn cắm thẳng vào đêm. Lâu lâu lóe lên bên vệ đường đôi đóm sáng xanh, mắt của một con thú nào đó. Anh biết cơ thể mình đã có nhu cầu ngủ, nhưng lại không cảm thấy buồn ngủ. Trong vỏ não là một khoảng trống không. Đôi khi anh ráng nhắm mắt chỉ là để tránh cái nhìn của người đàn ông bên cạnh. Thấy ông ta đã gục gặc, anh lại mở mắt ra.

Trên xe chỉ còn anh và gã tài là thức. Mà dường như ngay cả gã tài cũng đã ngủ. Chiếc xe đang tự động trôi. Cuối cùng, anh ngủ nốt. Một giấc ngủ khô.

Trong gió đã thoảng nghe mùi phân. Trời rạng. Những triền đồi lô nhô trải dài. Mấy người đàn bà bắt đầu nói chuyện. Người đàn ông bên cạnh ập đầu vào vai anh. Một dòng nước miếng nhuộm vai áo anh từ lúc nào không hay. Anh đẩy đầu ông ta ra. Được vài nhịp lắc nó lại ập vào. Anh kệ, khi thấy dòng nước miếng kia đã đứt. Ông ta ngủ như một đứa trẻ trong đồng rơm sau khi ăn đòn.

Trời sáng hẳn. Bác tài tắt cây nước lè đường. Mọi người xuống rửa mặt. Lần này anh cũng xuống. Mặt đường nhẵn bóng, mát lạnh, anh ngồi hai tay chống phía sau, ngó hút chân trời. Núi u ám. Rừng quện một lớp sương dày đặc. Ngoài nhóm người vừa được chiếc xe rũ rượi nhả ra, cảnh quan quá đỗi tịch liêu. Anh có cảm giác mình có thể trườn người ra giữa lộ, nằm ngủ một giấc, thức dậy vẫn toàn thân.

Anh để ý tìm người đàn ông. Một dáng vẻ bệ rạc hẳn, so với nhân vật quấy rầy anh bằng cái miệng mau mắn hồi đêm. Ông ta đứng chờ nước nhỏ ra từ cái bồn, phía sau mấy người đàn bà, vai vắt một chiếc khăn cáu bẩn, tay lần xuống nhay nhay đáy quần. Anh thở dài. Lại lục tục lên xe. Anh nhường chỗ cho người đàn ông bước vào trước. Lần này thì chính anh hỏi:

- Đêm qua bác ngủ ngon không?

Người đàn ông chưa trả lời ngay. Mắt dòm xa. Một lúc sau, nửa như trả lời anh, nửa như nói một mình, nửa như hỏi:

- Đây là đâu nhỉ?

Tất nhiên anh không biết.

***

Mặt trời nhô dần phía sau rặng núi. Nắng cam. Đất nâu. Lá xanh. Trời thăm thẳm. Quang cảnh như tự khởi thủy đã thế rồi, không thay đổi. Nó tạo cho anh cảm giác hơi ngộp, kiểu rơi tự do. Nhưng quang cảnh ấy kéo dài không lâu. Bắt đầu có những mái nhà. Dầu vậy sự hoang liêu cũng chẳng bớt đi. Những mái nhà không phải được bàn tay con người dựng lên. Chúng mọc ra từ đất, như thể những ụ mối. Từ trong ụ mối ấy, đôi đứa trẻ chạy vụt ra lề đường, nhìn xe. Anh có ấn tượng với đôi mắt và cái bụng của chúng.

Xe vào bến. Anh móc điện thoại, khởi động. Đỉnh ninh sẽ có tin nhắn, nhưng mấy phút trôi qua, anh nhìn màn hình vẫn trống trơn.

- Từ đây có xe vào K không? - Anh chồm tới hỏi gã lơ. Gã gật:

- Có tài mười giờ, nhưng chỉ vào đến cách K ba mươi cây số, quãng còn lại anh sẽ phải đi xe thồ. Đường khó đi lắm đấy.

Anh cảm ơn, móc túi đưa gã mấy ngàn. Gã dẫn anh đến tận chỗ đậu xe vào K. Còn gần một tiếng nữa xe mới chạy. Anh quăng cái túi qua cửa sổ, không dặn ai trông giùm, đi kiếm một ổ bánh mì.

Nắng bắt đầu gắt. Anh ngồi trệt trạo. Bữa ăn gần nhất là từ trưa hôm trước, với cô, có khăn lạnh đập bộp bộp, bia và đồ tráng miệng. Ngựa lưng, anh đưa ổ bánh mì ra sau đẫy vài nhát. Chiếc xe nổ máy. Đám gà con trong mấy cái bu trên mái giật mình nhao lên một lượt. Gã lơ vỗ thùng xe:

- Lên đi!

- Tôi đu bên ngoài cho mát được không?

- Giờ ngồi trong đi, ra khỏi phố ông đu.

Anh quăng mẩu bánh mì còn lại vào giỏ rác.

Trên xe, hàng hóa nhiều hơn người. Anh thấy có cả nước đá cây, đang nhỏ giọt. Mì gói. Nước ngọt đóng thùng giấy. Chén bát nhựa. Một ông ngồi ôm trong lòng cái ti vi để trần. Gã lơ hỏi:

- Cái này bao nhiêu hả bố?

- Con nó mua cho.

- Thùng đâu rồi?

- Thùng sao cơ?

Xe lắc như thể muốn lật nhào, nhưng gã tài vẫn giữ tốc độ cao. Bụi đuổi sau xe đồ quạch. Lắc một lúc, hành khách trên xe cũng đỡ. Anh nhìn đồng hồ. Đã vào chiều. Lúc này thì cơn ngủ ập tới. Anh ôm cái trụ trên xe để khỏi ngã. Thiếp đi những giấc ngắn, lấc lự.

Chừng một tiếng, anh bật dậy, thấy khỏe hẳn ra. Hai bên đường rừng ngút ngàn. Những tán lá đập ràn rạt vào mui xe. Có lẽ trên tuyến đường này không còn phương tiện vận chuyển cơ giới nào khác.

Xe vào đến K, trời đã xế. Phố huyện đồ quạch. Mấy gã xe thồ bu lại. Anh bảo vào xã thàng bạn. Tất cả đều lấc đầu, chỉ gã khác. Hỏi đến gã cuối cùng, anh phải năn nỉ. Gã vẫn kiên quyết lấc đầu:

- Ông thông cảm, giờ này vào trong đó ra là tối mịt. Gia tài tôi chỉ có cái xe này!

Anh ngước mắt, con đường dựng đứng vào hoàng hôn một màu đỏ ối. Chẳng thấy bên thấy bờ. Gã xe thồ thông cảm, bảo anh:

- Ông cứ lợi bộ tàn tàn, tìm cái xe bò nào đó mà nhảy lên. Xe bò "tự hành" không có chủ đâu!

Anh tỏ vẻ không hiểu, gã xe thồ giải thích:

- Xe bò chở gỗ trong xã ra. Người ngoài này đón. Xong, chỉ cần dắt nó đến đầu đường, thả ra, tự khắc nó kéo xe về lại nhà!

Anh cảm ơn, vắt giỏ lên vai, không còn cách nào khác.

Mặt trời xiên khoai trên mênh mông đồi núi. Đoạn này không còn rừng nữa. Chỉ ngút ngàn cỏ úa, phủ một màu bạc trắng đến tận chân trời. Anh sục giày vào đám bụi. Mỗi miết. Đi rất lâu, vẫn chỉ thấy con đường vắng đến rợn người. Chính giữa lối là hai vệt mòn nhẵn do bánh xe để lại, sáng ánh lên những tia hấp hối của ngày.

Cuối cùng cũng xuất hiện một đốm đen phía cuối con đường. Anh tăng tốc, chạy. Nhưng chỉ được mười bước đã thấy sức lực tuột xuống hai chân. May cho anh, đốm đen quả thật là một chiếc xe bò. Con bò bước còn chậm hơn anh. Mặc, phải tận dụng sức của nó thôi. Và nó còn biết đường dẫn anh đến đích.

Anh nằm ngửa trên sàn xe. Cái túi kê làm gối. Mùi phân và nước đáí bò ngộp vào mũi. Nao nao. Nắng đang dần lịm. Anh thấy một đàn chim bay cắt bầu trời theo hình chữ V. Con bò bước rất đều. Xương hông nhô lên. Đầu cúi gục. Anh định trườn tới vỗ vào mông nó, như một sự nhờ cậy, nhưng lại thôi. Biết đâu nó lỏng lên.

***

Trời tối hẳn. Đêm không trăng. Sao bạt ngàn, xanh trắng như trong những cuốn phim anh xem có bối cảnh vùng cực đêm. Gió quá mát, anh phải ngồi dậy, sợ sẽ thiếp đi lúc nào không hay. Giờ thì anh hiểu tại sao đám xe thồ từ chối chở anh. Anh mở đèn điện thoại, chỉ để xem giờ. Sóng của nó đã mất hẳn. Anh hơi giật mình, cột pin cũng chỉ còn lại có một gạch. Anh đã quên biến mất việc sạc nó trước khi lên đường! Giờ thì anh đã hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới. Anh nghĩ về cô. Gương mặt, phục sức. Tất cả như một giấc mơ xa lắc. Đã 8 giờ hơn. Hôm qua, giờ này, anh vẫn dừng xe nơi đèn đỏ ngã tư, đầu óc quay quay vì mấy ly bia ngồi cùng đám bạn. Bên đường lù lù hiện ra một mái nhà. Anh giật bản người. Quơ vội cái túi, nhảy khỏi xe. Biết đâu gã chủ con bò vớ được sẽ có những rắc rối. Anh nhớ lại sự vụ trên xe đêm trước. Người ta luôn có thể gặp phải những tai họa chẳng bao giờ lường được.

Anh bước thẳng về phía ngôi nhà nọ. Trong nhà le lói ánh đèn, nhưng cửa đã khép. Một con chó hực lên. Anh ngại. Cứ đi, hẳn đây đã vào đến xã, sẽ có nhà khác còn ngỏ cửa. Nhưng sau cái nhà ấy lại là đêm tối mênh mông. Không biết con bò đã kéo chiếc xe đi đâu! Trước anh? Sau anh? Hơi hoang mang, anh lại bước. Vì ngồi trên xe bò, anh cũng khó nhắm chừng đoạn đường đã qua. Còn bao nhiêu nữa? Anh căng mắt nhìn. Đêm chỉ có ánh sao, trời lại không mây nên càng tối. Anh ngại lạc mất chiếc xe, sẽ lạc luôn cả đường. Nhưng quả thực con bò đã biến mất, như thể một cỗ xe ma. Anh căng óc nhớ, có đoạn rẽ nào không nhỉ? Theo anh thì không. Mà biết đâu với con bò lại khác?! Anh dần bước. Giờ thì thật sự một mình. Nỗi lo ngại bắt đầu hiện ra, đã 8 giờ hơn, mà dân vùng này hẳn không có thói quen lên giường sau gà quá lâu.

Anh đi thêm chừng nửa giờ mới lại thấy tiếng chó sủa. Từ rất xa, có một đốm sáng lay lay, mông lung. Lần này thì cứ phải sục vào tận nhà người ta mà hỏi. Đốm sáng lay lay nọ phát ra từ ngọn đèn, treo đu đưa dưới mái hiên một căn nhà bên đường. Anh dừng lại. Một người đàn bà đang sàng cái gì đó trong sân. Anh đánh tiếng. Người đàn bà rướn cổ ngó. Tháo cái đèn, bà xách nó trên tay bước ra. Một con chó nhũng nhẵng theo sau người đàn bà. Nó không sủa.

- Tui từ thành phố lên đây. Xin chị cho hỏi nhà anh H đánh xe bò?

- H đánh xe bò? - Người đàn bà nhíu mày - Vùng này ai hông đánh xe bò. Mà tên H cũng nhiều nữa!

- Cậu ấy đánh xe bò từ cách đây năm năm.

- Cậu chờ, để tui vô hỏi.

Theo sau người đàn bà là một tiếng ho.

- Anh này hỏi ông H đánh xe bò.

Tiếng ho của một người đàn ông. Vừa nhìn, anh thoáng giật mình, ông ta rất quen. Nhưng ngay lập tức anh nhớ ra, có một vẻ giống nhau nào đó giữa người đàn ông này và người đàn ông trên xe hồi đêm.

- H có vợ tên chi? Con tên chi?

Quả thực anh bí. Cũng nghe nói thằng bạn đã có vợ, có con. Nhưng cụ thể thế nào, anh chịu.

Mà mô tả vóc dáng của nó lại càng bất lực. Đàn ông vùng này có lẽ ngàn người như một.

Điều cuối cùng anh thu lượm được là hãy đi tiếp, biết đâu có người khác biết!

Những mái nhà đã dày hơn. Có lẽ đây đã là trung tâm của xã. Chợt nghe từ xa có tiếng hát nhừa nhựa. Anh nhắm phía tiếng hát. Không chỉ một người mà là bốn người đàn ông đang ngồi

nhậu.

- H đánh xe bò? Tụi bay biết thằng nào tên H đánh xe bò không? - Người đàn ông lớn tuổi nhất hỏi ba gã còn lại.

- Đánh xe bò cách đây năm năm - Anh bổ sung.

Một gã trẻ tuổi bật ra:

- Hay ông H đen? Phải H đen không?

Anh gật, thằng bạn mình cũng đen. Bèn gật.

Gã kia hơi sửng người. Ba kẻ còn lại cũng nhìn anh, vẻ ái ngại:

- Mà ông gặp ông H cách đây lâu chưa?

- Cũng khoảng năm năm rồi.

- Thằng H đen chết rồi, chết ba bốn năm rồi, ông không nghe sao?

Anh tái người:

- Cậu ấy chết vì sao?

- Bệnh chết.

Anh không tin lắm, thằng bạn mình xưa nay không có vẻ gì là bệnh tật.

- Ngoài ông H đã mất kia ra, mấy anh còn biết H nào không?

- Tụi tui chỉ biết thằng H đó. Mà ông lên đây giờ này làm sao kiếm? Thôi ngồi làm với tụi này vài ly. Ngủ lại luôn, mai tính.

Anh cảm ơn, hẹn sẽ quay lại nếu không tìm được. Anh đi mấy bước, tiếng hát nhừa nhựa nọ lại cất lên, rồi mấy tiếng bè theo.

Đêm đã vào sâu, càng trở nên thanh vắng. Anh phân vân, hay là quay lại nhậu chiều nhậu với nhóm người kia. Nhưng lại thấy quá lạc lõng. Anh dần tới. Hai bên đường hiện ra mấy chiếc lều tranh. Có vẻ như một cái chợ. Trong một cái lều trống tuênh, anh chạm phải một cặp nam nữ đang ghi lầy nhau. Thấy anh, họ buông vội nhau ra. Người thanh niên lom lom nhìn anh. Anh bèn hỏi bừa:

- Xin lỗi anh chị. Tui từ thành phố lên đây, kiếm nhà anh H đánh xe bò?

- H chừng bao nhiêu tuổi?

- Khoảng ba mươi đến bốn mươi - Anh sực nhớ ra, bèn thêm - H lâu lâu hay về thành phố.

Người thanh niên đứng hẳn dậy:

- Anh Hai tui cũng tên H, cũng đánh xe bò. Anh dòm tui giống ổng không?

Người thanh niên bật quẹt, tự soi lên mặt mình. Anh mừng rỡ. Anh ta rất giống H, bạn anh.

- Đúng rồi! Tui là bạn H đây. H về thành phố hay nhậu với tui lắm. Nhưng lần cuối tui gặp H cách đây đã năm năm.

Người thanh niên quay lại phía cô gái vẫn ngồi co ro trong chiếc lều, có lẽ là sạp bán hàng vào ban ngày:

- Em chờ anh đưa anh này về nhà anh Hai được không?

Cô gái giãy nảy:

- Trời đất. Làm sao em ngồi đây một mình?!

Thấy việc tế nhị. Anh vội nói:

- Thôi, gặp anh đây là tui mừng lắm rồi. Anh cứ chỉ đường, tui tự tới nhà H.

- Anh phải đi ngược ra đầu xã... - Người thanh niên chỉ về cho anh khá tường tận.

Anh cảm ơn lần nữa, mừng rỡ trở lui. Đám người khi nãy vẫn ngồi nhậu với giọng hát nhừa nhựa khi anh đi ngang.

Đường quay lui tường vậ mà khá xa. Ngõ vào nhà H tối um với hai hàng cây lúp xúp hai bên, chẳng rõ là cây gì. Anh e hèm. Tiếng bày chó hực lên. Nhà đã đóng cửa. Đèn đã tắt. Bầy chó sủa một lúc lâu mới thấy tiếng động bên trong. Ánh sáng bừng lên. Anh thở ra một hơi. Miếng liếp cửa được chống lên. Một người đàn ông bước ra. Dáng quen thuộc. Anh hỏi như reo:

- Phải H đó không?

- Ai vậy?

- Tao nè!

Người đàn ông tiến lại gần. Thật sát. Anh hơi bàng hoàng:

- Anh... anh là H? H... đánh xe bò?

- Dạ, tui đây.

Hoàn toàn không phải là H bạn anh! Chẳng còn muốn hỏi gì thêm, ngoài mấy lời xin lỗi, anh nặng nhọc quay trở lại con đường vào xã.

***

Tất cả đã vắng tanh. Nhóm người nhậu, cặp nam nữ trong cái lều bên đường, không ai chờ phút anh quay lại. Anh thả cái túi xuống miếng ván ban ngày dùng làm sạp chợ. Gió đêm ném lên mặt anh một đám bụi khô. Ngân hà vàng vạc. Anh nghe thoảng mùi khói trầm. Trên cái sạp gần đó lung lay một nắm nhang đỏ quạch. Có ai đó vừa đốt nó lên, nhưng cũng đã bỏ đi rồi. Cái túi kê trên đầu, anh nằm xuống, rút điện thoại định xem giờ. Màn hình lóe lên, một tiếng bip nhỏ, rồi tắt ngấm. Một mình anh. Tan trọn vẹn vào đêm.

Tàu đêm

Cô gái bước lên tàu. Vai so vì lạnh. Đây là buổi chiều trước đêm Giáng sinh. Chiếc ghế cạnh chị còn trống. Cô gái nhìn quanh. Một bàn tay khum khum che lên nửa miệng. Nó, bàn tay ấy, xanh xao, những khớp xương giữa mỗi đốt gồ lên.

- Ghế này trống hả chị?

- Cô cứ ngồi đi. Ở mà số ghế của cô là bao nhiêu?

Cô gái không trả lời. Rụng xuống.

- Cô có đem theo đồ đạc gì không? Để tôi cất hộ lên trên này.

Cô chìa hai tay, muốn phác một cử chỉ, cô không mang theo gì cả. Chị thoáng lướt nhanh gương mặt ấy. Một bên mép cô sưng vều lên, chừng như máu vẫn ứa ra. Cô vội vàng đưa tay lên che miệng

Phố bên hông tàu đông nghẹt. Tàu bò chầm chậm. Còi kéo liên tục. Một chiều đông hiu hắt.

Tiếng còi tàu thúc nhói ngực. Giờ này còn bao nhiêu người như chị, với một đêm Noel lúc lắc dậm trường?

- Chị xuống ga nào?

- Ga Y. Thế còn cô?

- Vâng, em cũng xuống đây.

- Ồ, thế là đồng hành rồi! Nhà cô ở đường nào?

- Không... Em chỉ đến nhà một người quen. Mà từ đây đến đó còn bao xa hả chị?

- Nếu tàu chạy thế này, chắc cũng nửa đêm, có khi rạng sáng. Cô có người đón không?

- Dạ có.

Cô gái vẫn nói chuyện với một bàn tay che lên nửa miệng. Tiếng nói meo méo. Thêm nữa, lúc này chị mới để ý kỹ hơn, mắt cô hoe đỏ, mí nặng. Nhìn có vẻ như nạn nhân của một vụ bạo hành. Mà chưa chắc... Cô gái có vóc người nhỏ nhắn. Gương mặt khá thanh tú. Tất nhiên, nếu không có một bên mép bị sưng lên thế kia...

Tàu qua ga được một lúc. Cô gái bất ngờ quay sang nhìn chị. Ánh mắt ươn ướt nhưng gương mặt đang cố lấy lại vẻ tự tin:

- Em nói thiệt... Chị đừng khinh nhé! Chị... còn gì để ăn không?

Chị nãy người. Trong cái giờ lúc lên tàu, hình như con gái chị có dúi vào vài bịch bánh.

- Cô chờ chút, để tôi coi lại.

Trong khi chị mở giỏ, mắt cô gái run rẩy lướt theo từng ngón tay chị. Chị bỗng giật mình. Cần

phải cảnh giác, nhất là với những đối tượng quái gở như thế này. Chị tìm thấy một bịch khoai tây chiên:

- Đây. Cô dùng đi. Cứ ăn hết. Tôi còn nhiều!

Cô gái đưa cả hai tay đỡ bịch bánh. Cử chỉ lễ phép quen thuộc. Giống như một nữ sinh. Linh cảm bảo chị, hãy yên tâm. Hai bàn tay vừa chia ra, lập tức một bên lại rút về, che lên khóe miệng.

Cô gái nuốt nghẹn từng miếng bánh. Ánh mắt nhìn xa. Bên đường ray song song với đường bộ, có một ngôi nhà thờ nhỏ. Đêm chưa buông hẳn, đèn đã chằng rục rờ. Trước sân nhà thờ người tập trung rất đông. Chị nói, nửa như một mình, nửa như với cô gái:

- Noel...

Đầu cô khẽ gật. Gương mặt nhuốm bóng tối.

- Chị đi công tác à? Sao không về sớm hơn, đón Noel?

- Không, tôi đi thăm con gái...

- Chị ấy lấy chồng rồi à?

- Không, nó còn nhỏ. Nó sống với ba nó...

Cô gái im bật. Có vài giọt mưa tạt qua cửa sổ, lạnh buốt. Ai đó mở một bản nhạc cũ từ máy CD rách tay, chập chùng âm hưởng thánh ca. Sắc tối bò lên từ những cánh đồng hai bên đường.

- Cô đến thăm nhà ai ở Y?

- Bạn trai em...

- Chà chà! Người yêu?

- Dạ... người yêu.

- Sao anh ấy lại về sống ở Y? Hay là đi công tác?

- Không, anh ấy sống ở đây!

- Đoạn nào hả cô? Ý tôi muốn hỏi xem lát nữa tôi và cô có về chung đường không?

Cô gái không giấu được vẻ bối rối:

- À, em nghe anh nói ở gần hồ...

- Hồ nào cơ?

- À, em... cũng chỉ nghe anh ấy kể thế. Mà có lẽ là một cái hồ nhỏ. Chị không biết cũng nên.

- Có lẽ vậy. Tôi sống ở Y từ bé, mà thực ra cũng chẳng đi đâu nhiều. Còn nhỏ ở với ba mẹ. Lớn lên lấy chồng. Rồi có con. Rồi công việc. Cả đời chẳng đi ra khỏi một bàn tay... Cô hạnh phúc đấy. Tôi chưa bao giờ có được một đêm Noel bên người yêu. Mà sao cô không lên sớm hơn với cậu ấy? Giá đi trước một ngày thì vừa.

- Em kẹt.

- Cậu ấy làm nghề gì? Sống khá không?

- Cũng được chị ạ. Cũng khá!

Lối nói chuyện của cô gái khiến tất cả những người cảnh giác đều phải tránh xa. Nếu không còn một chút niềm tin vào linh cảm, hẳn chị cũng không là một ngoại lệ. Nhưng chị biết, cuộc đời có quá nhiều ẩn ức. Đâu phải cứ ai có cung cách ăn nói mơ hồ đều không đáng tin? Thậm chí ngược lại...

- Tàu dừng giờ đó, trời sẽ rất lạnh. Cô ăn mặc thế này...

- Chẳng lạnh đâu chị ạ. Hi - Mắt cô gái như thoáng sáng lên - Có anh ấy đón mà còn lo gì nữa chị!

- Phải đấy. Tình yêu thật kỳ lạ!

- Ngày xưa chị yêu có nhiều không?

Dường như chị khẽ thờ dài:

- Tôi cũng chẳng biết nữa. Mà ý cô, yêu nhiều nghĩa là sao? Yêu một người thật nhiều, hay yêu thật nhiều người?

***

Không thấy tiếng cô trả lời. Chị ngoảnh sang. Một ánh mắt dỗi đăm ngoài cửa sổ tàu. Cô đã rơi khỏi câu chuyện giữa chừng mà không biết. Trời nặng. Mưa có thể rơi bất cứ lúc nào, nhưng chỉ vài hạt rồi lại ngưng. Đủ cho không gian ướt đẫm, tê dại.

Một nhân viên nhà tàu cầm đèn pin xuất hiện nơi cửa toa. Cô gái giật nảy người, bật dậy bước về phía phòng vệ sinh. Anh nhân viên dừng lại bên chị:

- Ghế này trống hả?

- Không, của một cô gái. Cô ấy vừa đi vệ sinh.

Anh nhân viên đi khỏi. Một lúc sau cô gái mới xuất hiện. Tay vẫn che miệng.

- Ông ta đi rồi hả chị?

- Ai?

- Ông nhà tàu đó.

- Bộ cô đi lậu vé sao?

- Không, em có vé. Không có làm sao vào sân ga. Nhưng hình như ghế của em không phải ở đây.

- Chẳng sao đâu. Cô có thể đổi chỗ được mà. Với lại đêm nay chắc tàu cũng trống. Còn thiếu gì ghế!

Trước khi buông người ngồi xuống, cô gái lại ngó quanh. Động thái chừng như sợ sệt nhiều hơn với lối của một người ngồi sai ghế. Một lúc im lặng thật lâu. Cô gái nhắm mắt chừng như ngủ. Chị cũng chập chờn...

- Này chị...

- Gì hả cô?

- Chị có... ngại em không?

Chị lắc đầu, nói rất thật:

- Không, tôi không ngại.

- Cảm ơn chị!- Đầu cô gái chọt cúi xuống. Đôi bàn tay quệt quệt hai góc vạt áo vào với nhau.

- Cô có điều gì muốn nói với tôi không? Tôi cũng là người ít nhiều có hoàn cảnh éo le. Hãy coi tôi như chị...

- Không! Em đang vui lắm. Tại sao chị lại nghĩ vậy? Em sắp được gặp anh ấy rồi!

Chị mở giỏ lấy thêm gói bánh:

- Cô ăn thêm bịch bánh nữa nhé!

- Không chị ạ. Ăn một bịch khi này, em no rồi!

Chị sực nhớ ra:

- Tôi quên mất. Cô có khát không? Uống miếng nước đi này. Ăn bánh ấy thường khát nước.

Cô gái cười sau bàn tay:

- Em vừa vào uống nước trong phòng vệ sinh lúc này rồi! Chị đừng lo cho em nữa! Giờ chắc em phải chợp mắt một tí. Nếu tàu qua Y, chị nhớ đánh thức em dậy nhé!

- Còn lâu. Cô cứ yên tâm ngủ đi. Tới nơi tôi sẽ gọi. Cô quên là tôi cũng xuống Y à?

Tàu ngang một thị trấn nào đó. Thật nhiều đèn ngoài ô cửa. Thật nhiều những đôi trai gái ăn mặc đẹp, chờ nhau từng cặp trên xe. Chị dặn lòng mình đừng nghĩ đến đêm nay, mà quang cảnh vẫn đập vào mắt chị. Noel là buồn hay vui? Với chị nó luôn buồn. Cô đơn tê tái. Ước gì chị có thể ngủ như cô gái ngồi bên. Chị liếc qua. Dưới ánh đèn vàng vọt từ cửa sổ soi vào, một đôi mắt đầy nước!

- Cô vẫn chưa ngủ à?

- Đêm nay Giáng sinh phải không chị?

- Cô hỏi thật không đấy?!

Một bàn tay quệt nhanh ngang mắt. Một nụ cười vội vã thấp lên:

- Em lẩn thẩn chị nhỉ?

- Hay tại sắp gần người yêu nên lẫn hết cả rồi?!

- Chắc vậy chị ạ! Hẳn giờ này anh ấy đang chờ em.

- Hẳn là vậy rồi!- Chị đùa một chút cho câu chuyện giãn ra - Ở Y mà có người yêu lên thăm hẳn là sung sướng lắm! Y của tôi quá nghèo. Ngoài vài con đường trung tâm ra, chẳng còn nơi nào có thể đi chơi được cả. Ờ, mà với những người yêu nhau thì cần gì phải đi đâu. Chỉ ngồi bên nắm tay là thấy ấm áp rồi.

- Thật vậy không chị?

- À, mà có thêm vài ngọn nến. Một chai rượu nhẹ. Một cái máy nghe nhạc... Chắc sẽ rất tuyệt. Noel mà.

- Đúng vậy đấy chị ạ. Có lẽ lúc này anh ấy đang dọn dẹp trang hoàng nhà cửa chờ em cũng nên.

- Anh ấy sẽ chờ cô đến sáng sao?

- Vâng, anh ấy sẽ chờ. Chắc chắn sẽ chờ! Anh ấy sẽ ngồi bên những ngọn nến, nhìn vào kim đồng hồ chị ạ!

- Các bạn lãng mạn quá!

- Có nghĩa là "sến" phải không chị?

Chị bật cười:

- Các cô các cậu bây giờ lạm dụng chữ "sến" quá! Rồi đến tất cả những gì quá đẹp sẽ "sến" hết mất thôi!

Cô gái mỉm cười. Ngả đầu về phía sau. Im lặng. Im lặng thật lâu. Có lẽ lần này thì cô ngủ thật. Một giấc ngủ chập chờn với bóng dáng hạnh phúc sắp đến?

Tàu vào một khúc ngoặt. Bánh xe nghiêng ken két mặt ray. Những thanh tà vẹt rung dòn. Cô gái bật dậy. Chị vẫn thức.

- Đây là đâu hả chị?

Chị căng mắt nhìn ngoài cửa sổ. Đêm đen thẫm, mông lung. Không có gì định vị. Nếu nói họ đang ở một hành tinh nào xa lắc, không mặt trời, không trăng sao, không con người có lẽ vẫn có thể tin.

- Tôi thật tình không rành lắm. Cô cứ ngủ đi. Bao giờ đến tôi sẽ gọi. Mà hình như cô đã ngủ được một lúc rồi đấy.

- Em có ngủ được hả chị?

- Thế cô không tự biết à?

Cô gái chột xa xăm:

- Dạ, vậy đó, có những khi em cũng chẳng còn biết mình là ai nữa!

- Cô còn đau không? - Chị bật thốt ra cái điều đáng lý không nên hỏi.

- Ý chị hỏi về... cái miệng em phải không? Em... té xe đấy! Chẳng sao chị ạ!

Chị không tin, nhưng vẫn tiếp tục câu chuyện:

- Xui nhỉ. Sắp gặp anh ấy rồi còn bị thế này!

Cô gái lại lặng im một lúc:

- Chị ơi!

- Gì hả cô?

- Xa hơn Y nữa sẽ là đâu hả chị?

- Là Z. Và sau Z nữa sẽ là... Mà thực ra từ nhỏ đến giờ, tôi mới chỉ đi đến Y là xa nhất. Sau đấy nữa, tôi chẳng còn biết gì cả!

- Y như... cái chết vậy chị nhỉ?

Chị rùng mình:

- Nay, cô còn trẻ, không được nói đến những điều xa xôi như vậy đâu! Mà cô lạ thật đấy. Ai lại sắp gặp người yêu, sắp hạnh phúc đến thế mà còn nói chuyện chết chóc!?

Cô gái nhoèn cười:

- Ừ, chị nhỉ. Em sắp gặp anh ấy rồi!

Một tiếng âm khủng khiếp. Đoàn tàu như thun lại. Đầu chị va mạnh vào hàng ghế phía trước. Người trong toa bật hết cả dậy. Như thể một cơn địa chấn. Tàu hực thêm vài nhịp nữa thì dừng hẳn. Mấy thanh niên chạy ngược từ đầu toa xuống. Có tiếng lao xao:

- Hình như đụng người!

- Ai vậy?

- Nó xin. Đêm nay là đêm nhậu nhẹt mà! Băng đường ngang, té. Thế là cán luôn!

Chị nghe một nhát rùng chạy dọc sống lưng. Đêm hạnh phúc của người này, nhưng có thể là khủng khiếp với một người khác. Cô gái ngồi thần thờ. Mắt nhìn lên nóc toa. Ý nghĩ dường như đang trôi vào một nơi nào xa lắm...

Cả đoàn tàu nhộn nhạo. Người ta í ới rủ nhau đi coi xác chết. Chị lắc đầu. Không ra buồn bã, không ra ngao ngán.

- Tàu sẽ dừng bao lâu hả chị?

- Chẳng biết nữa! Chao ôi đêm nay sao lại như vậy chứ? Cô có sốt ruột không?

- Không. Em chẳng thấy gì cả. Tự nhiên gặp người ta chết, chết đột ngột thế này, em thấy tất cả bỗng nhẹ nhàng biết bao!

- Cô đừng nói dại nữa! Mà cái miệng cô khiếp thật. Vừa nói đến cái chết thì xảy ra sự việc ngay!

- Ấy vậy mà mình nói đến cái chết của chính mình, nó lại hoài chẳng đến!

- Thôi. Cô nói đến cái gì vui hơn được không? Nói về anh ấy đi. Cô sắp được gặp anh ấy rồi đấy!

- Tàu dừng thế này. Bao giờ mới gặp hả chị?

- Cũng nhanh thôi. Mấy sự vụ đường sắt bây giờ giải quyết nhanh lắm! Vài phút nữa sẽ đi ngay ấy mà!

- Cái chết của một con người chỉ đơn giản như vậy thôi hả chị?

- Đấy. Cô lại nói nữa rồi!

Cô gái thờ dài:

- Thôi thì em ngủ vậy. Chị nhớ gọi em khi tàu đến Y.

Bao lâu qua chẳng biết. Tàu lại rùng mình. Trôi chậm chậm. Có ánh đèn vàng vọt phía dưới đường ray. Tiếng khóc náo nùng. Mới đó mà mùi nhang trầm đã thoảng lên qua cửa sổ đầy gió. Rầm, một viên đá uất hận phang lên thành toa. Có tiếng thét:

- Đóng cửa sổ lại! Tụi nó liệng đá đấy!

Còn gì vô ích hơn là cầm hận một con tàu? Khối sắt lạnh lùng lại phì phò thờ, xuyên qua màn đêm.

- Còn bao lâu nữa hả chị?

- Sắp đến rồi đấy. Em chuẩn bị đi.

Cô gái nhồm người ngồi dậy:

- Em đi tay không, có gì đâu mà chuẩn bị?!

- Ngày mai nếu rảnh, nhờ anh ấy đưa đến nhà tôi chơi nhé! Nhớ đến. Địa chỉ tôi đây này. Tôi sống chỉ một mình! Hai bạn có thể ở lại.

- Vâng. Em sẽ nhờ anh ấy đưa đến. Em nói đi đâu, chắc chắn anh ấy cũng chở đi ngay!

- Cô hạnh phúc thật! Chúc Giáng sinh vui vẻ nhé!

- Vâng. Em cảm ơn chị!

***

Lại có ánh đèn. Tàu trôi chậm dần rồi dừng hẳn. Trời quả rất lạnh. Chị nhìn cô ái ngại:

- Cậu ấy đã ra chưa? Cô ăn mặc phong phanh thế này.

- Ủa, ga này là Y hả chị?

- Chứ còn gì nữa. Cô xuống mau đi. Ga xép, tàu chỉ dừng 5 phút!

- Để em xách giùm chị bớt cái giỏ này. Chị đừng ngại, em không giật mà chạy đâu! Chị bước xuống nền sân ga ẩm ướt. Đồng hồ chỉ đúng 12 giờ khuya. Cô gái đứng trên bậc thềm, chìa tay đưa cái giỏ xuống cho chị:
- Chị về nhà bình an nhé!
- Thế cậu ấy ra chưa? Sao cô không xuống luôn đi? Xuống với tôi. Còn đứng đây làm gì? Cô gái lắc đầu:
- Không chị ạ! Em chẳng có bất kỳ người quen nào ở đây hết! Tất cả những gì em nói với chị trên tàu đều do em tưởng tượng ra vậy thôi! Chị về đi. Đứng đây hoài lạnh đấy!
- Chị choáng váng, thét lên, hai tay vươn về phía trước như muốn chụp cô gái lại:
- Cô hãy về nhà với tôi!

Tàu đã kéo còi, lướt nhẹ. Bóng cô gái trên thềm toa xe vẫy vẫy:

- Giáng sinh an lành chị nhé!

Nguyễn Danh Lam mong viết được 'chút gì để nghỉ' Dương Tử Thành

Hơn 10 năm làm thơ, bỗng một ngày gã cựu sinh viên mỹ thuật Nguyễn Danh Lam rẽ sang viết tiểu thuyết và ra liền 2 cuốn trong một năm. Sau đó, anh lại nhảy sang viết truyện ngắn và đoạt giải nhì cuộc thi của Báo Văn nghệ.

Anh là một trong số ít nhà văn trẻ viết khá đều tay và thành công ở nhiều thể loại. Việc cuốn tiểu thuyết thứ ba của Nguyễn Danh Lam được vinh danh tại Giải thưởng Hội Nhà văn VN cũng không khiến những ai từng đọc “Giữa dòng chảy lạc” cảm thấy quá ngạc nhiên.

Lam tiết lộ, theo thời gian anh viết... chậm dần đi. Và sự “chậm dần dần” ấy đã mang lại sự cộng hưởng tốt khi sách của anh cuốn sau được đánh giá cao hơn cuốn trước.

“Vũ trụ trong vỏ hạt dẻ”

- Có ý kiến cho rằng văn xuôi trẻ năm 2011 “ngủ đông”, góc nhìn của anh thế nào?
- Nói theo kiểu sinh học, ngay cả ngủ cũng là một tín hiệu tốt. Con nít khi ngủ cơ thể tiết hormon tăng trưởng. Cây cối khi ngủ ủ mầm cho mùa mới. Vì vậy văn học trẻ có “ngủ”, tôi vẫn nhìn thấy ở đó sự lạc quan. Song thực tế hình như, văn học trẻ chưa bao giờ “ngủ yên”. Cây bút này “ngủ”, người kia đang viết. Tác giả này im hơi, người khác đang in sách, phát hành. Năm nào chả thấy ít nhất dăm ba đầu sách của các tác giả trẻ chào đời?

- Anh có cho rằng với “Giữa dòng chảy lạc” anh đã nói được vấn đề, phản ánh được tâm thế của thế hệ mình?

- Mỗi tác giả, tác phẩm, góp một tiếng nói cá nhân vào dòng chảy chung. Tôi cũng chỉ hy vọng “Giữa dòng chảy lạc” làm được đến thế. Cuộc sống rộng lớn như vậy, mình ngồi trong cái góc riêng tư của mình, gọi lên một tiếng mà có người nghe thấy, đó cũng là hạnh phúc rồi.

- Từ khi nào anh biết mình sẽ gắn bó với việc viết văn?

- Năm 16 tuổi, tôi sống một mình coi cái rẫy cà phê ở Đắk Lắk cho đến 20 tuổi. Không điện, không nước, không một tiếng người. Thậm chí nhiều khi không... ăn. Chỉ có một tủ sách nhỏ

bầu bạn. Tôi bắt đầu làm thơ. Có đêm viết 7- 8 bài một cách tự nguyện, không biết đăng báo nào, hay gửi cho ai đọc. Có lẽ tôi đã mê chữ từ đó. Ngoảnh đi ngoảnh lại, cũng đã 24 năm.

- *Đọc “Giữa dòng chảy lạc”, ngoài một cuộc sống có quá nhiều bất ổn và phận người thì phù du, nước chảy bèo trôi, người đọc vẫn băn khoăn tự hỏi có điều gì lớn hơn mà tác giả ẩn sau từng câu chữ?*

- Mỗi độc giả có những hướng nhìn nhận văn bản khác nhau. Tôi không thể nói thay. Phần tôi, khi viết quá thực có gửi gắm ít nhiều. Tôi đã bôn ba, chịu nhiều cơ cực từ tấm bé. Lại có cả một thời gian 5 năm dài, sống gần như đơn độc giữa thiên nhiên hoang dã. Tôi tự nhận mình là một người nhạy cảm, thích suy tư. Nhiều suy tư của tôi từ lúc con nít, đã nghe "mùi" triết lý thân phận, nhân tình thế thái, dĩ nhiên là non nớt. Sau này vào đại học, được về thành phố lớn, thứ sách đầu tiên tôi “đâm đầu” vào đọc là triết học. Cảm thấy nó gọi tên được nhiều điều mình từng nghĩ trong đầu. Tôi đọc nhiều năm, đã có lúc bị “ngộ triết”, đọc xong là... phun ra phèo phèo. Về sau tôi nghĩ, trong văn có triết, chứ không phải “lấn” triết. Hoạc nhân tình thế thái cũng vậy. Tất cả phải nằm êm dưới lớp văn. Thậm chí gần đây, tôi nghĩ, chỉ cần kể một câu chuyện thật giản đơn. Nhưng khi tác giả đã suy tư, thì cái suy tư kia tự nó đã ở trong từng câu chữ. Phần bóc tách, tôi mong độc giả hợp tác với tôi!

- *Và dường như chẳng thể nào có một thứ gọi là “bảo hiểm”, thứ mà nhân vật chính được mời mua ngay từ đầu cuốn sách, cho mỗi thân phận trong cuộc đời này?*

- Quả vậy, trong chương đầu của “Giữa dòng chảy lạc”, khi cô bán bảo hiểm đang huyền thuyên về sản phẩm của mình với khách hàng bỗng tòa cao ốc rất hiện đại, tiện nghi nơi họ ngồi bốc cháy. Và trong hoàn cảnh ấy, chính cô ta lo chạy trước cả vị khách mà mình đang thuyết trình. Hình ảnh ấy là một chủ ý của tôi. Trong “Giữa dòng chảy lạc” tôi còn gửi gắm nhiều ẩn dụ như vậy.

- *Như anh đã viết trong tiểu thuyết, “chẳng ai là nắm giữ được vận mệnh mình trong tay”, thế còn vận mệnh của một quốc gia, dân tộc thì sao, bởi đó cũng là điều mà những người cầm bút không thể không quan tâm?*

- Cái này lớn lao quá. Tôi chỉ biết lùi về góc độ mỗi con người. Và cũng yên tâm khi nghe Stephen Hawking bảo “vũ trụ trong vỏ hạt dẻ”.

Mong “có chút gì để nghỉ”

- *Giải thưởng, ngoài ý nghĩa tôn vinh tác phẩm thì với anh nó còn đem lại điều gì?*

- Trước hết, tôi được ra Bắc chơi. Ở đó có rất nhiều bạn bè, mà trước đây tôi mới chỉ gặp trên tác phẩm, báo chí. Quá nhiều người đáng kính, dễ thương. Nó bù đắp cho tôi những năm tháng đơn độc xưa kia. Vâng, tôi thích có thật nhiều bạn và giải thưởng giúp tôi phần nào. Chỉ vậy là quá tốt rồi.

- *Thế còn việc “Giữa dòng chảy lạc” chuẩn bị được tái bản, liệu có phải do hiệu ứng từ giải thưởng?*

- Khi in cuốn sách, tôi ký hợp đồng số lượng cụ thể với Công ty Sách Phương Nam. Cho đến khi đoạt giải, sách mới in một nửa số lượng ấy, nay họ in tiếp để hoàn tất hợp đồng. Còn vấn đề hiệu ứng từ giải thưởng, tôi không biết!

- *Người ta vẫn nói vẫn là người, đọc vẫn có thể hình dung ra một phần tác giả của nó, nhưng với những ai từng tiếp xúc với Nguyễn Danh Lam thì có vẻ như điều này... sai bét?*

- Tôi tự lý sự đó là cách cân bằng, bổ sung. Khi viết, đọc, hay ngồi suy nghĩ, tôi hướng nội đến căng thẳng. Nghe một tiếng động cũng giật bắn người run rẩy. Các nhân vật của tôi cũng mang bộ mặt này. Nhưng khi sống, tôi ồn ào, nhộn nhạo, vui vẻ, chỉ mong sao được yêu quý mọi người. Thực tâm tôi là vậy đó.

- Nhiều người nhận xét Nguyễn Danh Lam “người Nam, văn Bắc”, còn bản thân anh thấy mình đậm chất Nam hay chất Bắc hơn?

- Tôi sống miền Nam, nhưng gốc Bắc. Cho dù không đặt chân trở lại miền Bắc thì trong “vô thức tập thể” cũng là Bắc rồi. Bạn bè trong Nam bảo tôi dân Bắc. Bạn bè ngoài Bắc bảo tôi là Nam. Khổ vậy đó! Bản thân tôi nghĩ, trong mình có cả ba miền - thêm Trung nữa. Tôi đã sống ở miền Trung và học được ở những con người nơi đây rất nhiều điều.

- Ở tiểu thuyết thứ ba này, Nguyễn Danh Lam đã dung hòa được giữa suy tưởng và nhu cầu giải trí của bạn đọc, anh ý thức về điều này hay nó đến một cách tự nhiên?

- Quả thực khi đọc, tôi thiên về những thứ hơi khó nhằn. Ngày nào cũng cố gắng đọc ít nhất vài chục trang. Nhưng đêm đêm, tôi thường xuyên xem phim Hollywood. Mà cái “món” thứ hai này hình như rất khéo trong phương cách dẫn dụ khán giả. Tôi cũng hay tò mò bóc tĩa những cách thức câu khách của họ. Thêm nữa, tôi là dân viết báo, lại là báo thiếu nhi, tuổi mới lớn, toàn đứng những mục giải trí đã nhiều năm nay, khá hút khách. Có lẽ nhận xét của anh đến từ mấy nguyên nhân này chăng. Song cũng phải nói rằng, nhiều người bảo tôi viết có độ hút, ngược lại nhiều người nói đọc như... tra tấn. Tôi thấy cả hai ý đều đúng.

- Theo anh một cuốn tiểu thuyết cần hướng tới điều gì quan trọng nhất?

- Về phần mình, tôi mong ước viết được những trang, có “chút gì để nghĩ”. Còn nói chung, tiểu thuyết có vô vàn ngõ hướng. Hướng nào cũng có những lý do đúng đắn riêng.

- Vẫn biết việc sáng tác không thể theo kế hoạch, nhưng vẫn muốn anh chia sẻ, với anh, một cuốn sách từ khi ấp ủ đến khi chào đời thường mất bao nhiêu thời gian?

- Trước khi bắt tay vào một cuốn tiểu thuyết, tôi nghĩ ngợi, dàn dựng ý tưởng trong đầu từ rất lâu. Nhưng cả ba cuốn tôi viết xong cho đến giờ này đều bất ngờ nảy ra ý hướng trong một khoảnh khắc... chẳng nghĩ gì đến viết lách cả. Thành thử, đề cương tôi để trong máy còn mấy cái, nhưng tôi lại tin, cuốn sách mà mình sắp viết có vẻ còn đang trôi lơ mơ đâu đó. Còn nói về thời gian thành phẩm, cuốn đầu tôi viết trong 3 tháng, cuốn thứ hai 5 tháng, cuốn thứ ba - tức “Giữa dòng chảy lạc” - tôi viết trong một năm rưỡi, song từ lúc ý tưởng nảy ra trong đầu, cho đến khi hoàn thành đề cương chi tiết chỉ trong một đêm.

- Tại sao càng về sau thì tốc độ lại càng chậm dần đều như vậy?

- Tốc độ viết chậm dần chủ yếu do tôi ít bốc đồng hơn.

- Kế hoạch viết năm 2012 này của anh thế nào?

- Tôi cố gắng hoàn thành nốt tập truyện ngắn, đã có kha khá bản thảo để in trong năm nay. Trước mắt như vậy đã.

Mưa tháng mười một

Thằng bạn đối diện giường nằm của tôi trong ký túc xá có thói quen đi chùa vào mỗi chiều chủ nhật. Sự thực hẳn chẳng lẽ bái gì cả, chỉ chọn những chùa vắng, cắp theo cuốn sách, vào đó ngồi trầm tư cho đến giờ ăn tối thì về. Một ý thích lạ lùng, đôi khi tôi cũng thấy hay hay. Nhưng tính cách của hắn, thực sự mà nói, tôi không sao nghĩ nổi!

Lần ấy, khi mới đặt chân vào phòng, số sinh viên cũ vồn vện vài tên, còn lại là đám tân binh chúng tôi, ồn ào, náo nức, hẳn nhiên không thiếu một chút lạ lẫm, ngu ngơ. Ngay chiều ấy thì xảy ra chuyện. Hắn đi tắm về, thấy cái rương bị mở banh ra. Tất cả số tiền cha mẹ cho mang

theo đóng học phí đầu năm và chi dụng sinh hoạt đã biến mất. Phòng chỉ có một tên sinh viên cũ, mặt mũi lờ mờ, khó ưa. Thấy sự việc, gã ngồi nhìn đám đàn em chúng tôi, miệng nhếch một nụ cười khinh khỉnh. Tôi lao lên giường tầng, chộp cổ lòi gã xuống đất:

- Phòng chỉ có mình mày, tiền bạn tao ai lấy?

Gã hơi sững người, cả đám ủa vào vây lấy gã. Tôi kê nắm đấm ngang mũi thằng đàn anh:

- Mày mở rương mày ra tao coi!

Thằng đàn anh mặt mày xanh ngắt, lũ tân binh ủa quanh. Gàn chực nắm đấm chực táng xuống đỉnh mũi kẻ bị nghi vấn. Biết sự việc không thể trì hoãn, gã lập cập leo lên giường. Chiếc rương được mở ra. Mớ tiền nằm cuộn tròn trong một cái quần ka-ki nhàu nát. Đúng lúc ấy thì có tiếng òa khóc, là của hấn, thằng bạn đối diện giường tôi:

- Không, không phải tiền tao, không phải tiền tao! Chúng mày thả anh ấy ra...

Gàn chực nắm đấm hạ xuống. Hấn. Ai về giường đó. Thằng đàn anh ráng ở thêm mấy bữa rồi vác rương hòm ra ngoài thuê phòng trọ.

Về sau chúng tôi biết sự thực, mớ tiền ấy đúng là của hấn, thằng bạn tôi. Nhưng nếu bảo cho chúng tôi biết vào lúc đó, thằng đàn anh kia sẽ như tử. Thế là hấn nguyền rủa chịu đựng. Tôi ghét hấn từ đấy.

Chiều nay tôi tựa tường hút thuốc lá vệt. Tàn bay trắng xung quanh. Hấn dòm tôi:

- Phòng chỉ còn tao với mày...

- Ừ...

- Đi chùa với tao không?

- Cái gì?!

- Không, chỉ là vào đây ngồi cho mát thôi. Trong ấy nhiều cây lắm. Nếu buồn ngủ mày có thể nằm ngủ cũng được.

- OK.

Tôi xỏ áo quần. Mấy lần tính cởi ra lại, nhưng nhìn quang cảnh xung quanh ngán quá, thì đi vậy. Ở lại phòng tôi sẽ biết làm gì với cả buổi chiều?

Chùa vắng ngắt. Lá rơi lác đác. Có tiếng mõ gõ đều. Lâu lâu lại nghe một cái boong. Hấn lựa thăm cỏ dưới một gốc sứ bảo tôi:

- Ngồi đây đi. Ăn bánh ngọt nhé. Tao đem cả nước nữa...

Tôi thở dài:

- Có rượu thì hay!

Hấn trợn mắt:

- Đừng giỡn bõ - Rồi hấn bày bánh ngọt, nước... ra thăm cỏ.

Tôi nhúp một cái bánh:

- Mày thường ra đây làm gì?

- Tao ngồi... tĩnh tại.

- Ngồi thiền hả?

- Không hẳn. Chỉ là khép mắt lại, cho đến khi đầu rỗng tuếch ra.

- Thế là thiền chứ còn gì nữa.

- Mày biết thiền à?

- Chỉ nghe nói vậy. Tao mà thiền cái con khỉ mốc.

Hấn ngồi thật. Hai mắt nhắm nghiền. Tôi chán, lại móc thuốc ra hút. Trời nóng. Mồ hôi chảy dài xuống cổ tôi. Tôi hỏi:

- Mày nóng không?

- Mát lắm.

Tôi búng mẩu thuốc. Đi loanh quanh. Thấy mấy bóng áo nâu. Ngại. Lại trở về ngồi trên thăm cỏ. Một đàn kiến bò dài dưới chân tôi. Tôi nhìn đàn kiến. Con nào con ấy nhẩn nại, vô tư lự, ngoan ngoãn với công việc đã được tạo hóa lập trình. Đi, cụng đầu nhau, nghiêng ngó, rồi tiếp tục lon xon trên những cẳng chân nhỏ xíu. Có lẽ với chúng, tôi có quyền năng ngang với thượng đế. Dí tay một cái là vài chục sinh mệnh nát như. Bỗng có tiếng xe máy ồn lên trước cổng chùa. Mấy cái bóng thấp thoáng. Tôi nhồm dậy.

- Anh ra đây làm người ta kiếm muốn chết!

Tôi mừng rơn:

- Sao bảo chiều nay em thi cơ mà?

- Thi xong rồi.

- Sao lạ vậy?

- Làm cho có. Chán. Đi thôi.

Tất nhiên kéo theo em vẫn là nhóm bạn tôi. Lũ chúng nó cũng thi vào chiều nay, bỏ tôi một mình chổng trơ trong ký túc xá.

Em trao tay lái cho tôi, ngồi sau ghì chặt ngang eo. Tôi nghe bầu ngực căng cứng quen thuộc ập vào lưng mình.

- Đi đâu?

- Ra bờ sông.

Tôi kéo ga. Cả lũ băng theo. Thằng chạy kế đột nhiên gào lên sảng sặc. Nó tên T. Anh đầu trong một gia đình chỉ có hai anh em trai. Thằng em đã thay nó làm anh. Nó - ba mẹ coi như đồ hư hỏng. Chỉ suốt ngày làm thơ, sưu tầm đĩa rock. Mê Pink Floyd. Khi nghe David Gilmour phiêu guitar, nó hóp má rít một điệu thuốc vắn bằng giấy báo. Mùi thuốc khét như người ta đốt giẻ rách.

Chiều buông chậm. Gió ập vào mát tận sống lưng. Khu đất đang quy hoạch giáp mé sông. Nhìn xa thấy thành phố và những bóng xe bò trên cầu, nhỏ xíu như một bầy kiến.

Em nằm kên trên đùi tôi. Ba cặp, ba kiếu, ập vào nhau. Hôn hít, bẹo má, cười ré lên... Rượu, cũng là whisky, tép đẹp, nhưng sản xuất trong nước, mùi còn nồng nặc. Được cái rẻ tiền, lại nặng đô. Mỗi đĩa một chai đủ tổng thức ăn ra khỏi lỗ mũi. Hai chai thì vừa là.

Em đột nhiên bật dậy:

- À, cái tranh anh vẽ xong chưa?

- Giao rồi.

- Chúng nó trả tiền chưa?

- Chưa thấy nói gì...

- F...! - Em văng tục, bằng tiếng Anh. Kề cái chai vào miệng tôi, mấy ngón tay em trắng xanh, thơm diu diu. Tôi cắn nhẹ vào ngón út. Em la lên:

- Khùng, chưa tới lúc đâu.

Cả bọn cười ha hả.

Đã thấy mấy ngôi sao trên đỉnh trời lồng lộng. T lên dây đàn. Pụt, đứt luôn dây một:

- Xui rồi - Tiếng một đĩa trong bọn.

- Kê mẹ nó. Cùng lắm lát nữa một cặp ủi đầu xe tải... Là lá la...

- Giờ hát nhạc sến mới hay - Tiếng một đĩa khác.

- Sến để đêm, lê về hông chợ mà nghe mới thấm. Mấy đêm mưa, tao thường ngồi đó, uống một mình. Nghe sến, thấm không chịu nổi!

T khơi mào một câu: Darling, darling, stand by me! Cả bọn gào toang lồng ngực. Một cặp ngồi ôm nhau trên yên xe gần đó, tuột xuống, đập má, bỏ đi.

- Biền! Biền hết! - Thằng K gào.

Gã thanh niên đột nhiên thắng xe, ngoảnh đầu lại. Sự việc có thể dẫn đến căng thẳng. Thằng K bật dậy:

- Mà y dòm gì hả?

Cả lũ ái ngại kéo thằng K ngồi xuống. Cặp kia bỏ đi.

Rượu gần hết vòng chai đầu. Em ghi lấy tôi, người cả hai nóng ran. Dưới ánh sao mờ, mắt em ướt kỳ lạ. Vàng trán cao, trắng lênh đênh. Môi hé, ướt, loang loang mùi rượu. Tôi ập xuống mặt em, nuốt gọn cặp môi. Em ườn lên.

- Chưa đến lúc nghe - Tiếng một đĩa nhắc nhở.

Em ngồi dậy kéo lại áo.

Bỗng có một tiếng roác của nhựa vỡ. Cốp của một chiếc xe trong nhóm vừa lãnh trọn một tảng đá to chừng nắm tay. Một nhóm người hăm hăm tiến lại, trên tay mỗi kẻ một cây gậy. Tôi chỉ

kịp ghì lấy em:

- Chạy! Chạy tụi bay!

Rượu đổ tung tóe. Những tảng đá bay bình bịch xung quanh. Tôi chìa lưng đỡ. Một tảng lao trúng bả vai, nhưng phút ấy tôi không còn biết đau là gì nữa. Cuộc chạy trốn đầy bất ngờ và nhục nhã. Tôi chỉ kịp thấy thằng K mặt lờ máu. Cặp T cũng rũ rượi. Những gương mặt méo xệch vì đau đớn. Bóng người, bước chân, hỗn loạn, lảo đảo. Cả bọn cúi rạp, vừa tránh đá, vừa đạp máy xe. May cho chúng tôi, nhóm người kia tấn công mở màn từ xa bằng đá. Một đồng đá xây dựng đổ sập gần đây. Nếu chúng giáp lá cà với những gậy gộc kia trên tay, không biết điều gì sẽ xảy ra.

Em ngồi sau lưng tôi, gào lên:

- Anh chảy máu rồi nè. Vô nhà thương mau.

Tôi ráng cắn răng:

- Không đến nổi đâu. Anh chịu được. Coi tụi nó sao rồi?

Cả ba thằng con trai đầy mình máu me. Hai cô gái còn lại cũng nghe đau nhức đầu đó. Chỉ em tương đối lành lặn. Lờì đề nghị vào nhà thương bị cả đám bác bỏ. Chỉ còn địa điểm duy nhất là nhà thằng T. Nó mượn riêng một căn nhà làm chỗ trọ. Không thể ở được với ông bà già, nó bảo vậy hôm chính thức ra riêng. Từ đó, căn nhà thành địa điểm tá túc của bất cứ kẻ nào nhậu say, đêm không thể leo tường vào ký túc xá. Cả lũ kéo về đây.

Thằng K, rũ rượi. Nó thấy mình có lỗi vì chuyện vừa xảy ra. Chính gã thanh niên chở bỏ về, đã kéo thêm đồng bọn quay lại, tập kích chúng tôi.

- Tao về ký túc.

- Giờ này làm sao vô?

- Leo tường. Tao xin lỗi tụi bay.

Không ai muốn nín nó nữa. Một chiếc xe tách đàn. Còn lại bốn đứa chơ vơ đứng giữa ngã tư. Chẳng biết nơi ấy là đâu.

Đêm ấy em giặt chiếc áo thấm máu của tôi. Một vết thương làm toạc da đầu. Em làm mọi việc lặng lẽ, rửa vết thương, thoa cồn lên chỗ rỉ máu. Xong đâu đó, em nằm áp tai lên lồng ngực còm cõi của tôi:

- Mình còn sống như vậy đến bao giờ nữa?

- Có thể khi ra trường mọi việc sẽ khác...

- Bao giờ ra? Em không nghĩ là mình qua được năm nay.

- Thì năm sau làm lại.

- Để kết cục là gì?

Tôi nghe vết thương nhức buốt. Đầu ong ong. Hình như sắc trời đã rạng. Cặp thằng T nằm kề bên, cuộn tròn vào nhau như hai cái xác bị ném chung một huyết.

Ngồi dậy mỗi một liều thuốc, tôi chuyển qua môi em. Vài phút sau căn phòng đầy khói. Em cắn răng. Tôi không bao giờ tin là em có thể khóc. Phút ấy cũng vậy.

***

Mấy hôm sau nghe tin thằng K bị trường đuổi học. Hôm ấy nó leo tường vào ký túc xá. Bảo vệ bắt được. Nó tấn công, khiến ông bảo vệ phải chui vào cổ thủ trong chòi gác. Lên đến phòng, nó lờì chiếu và vạt giường ra hành lang đốt. Rồi cứ thế ngồi nhìn ngọn lửa, nó khóc. Không ai dám lại gần.

Thằng K mang rương hòm, quần áo đến trọ cùng T. Hôm ấy tôi được trả tiền bức tranh. Thay mặt cả nhóm, thêm mấy đứa nữa, tôi làm lễ cho thằng K về phòng thằng T ở. Chiều ngã. Cả lũ kéo nhau lên sân thượng. Nền xi măng còn hấp nóng. Em ngồi cạnh tôi, má ửng lên vì sức nóng ấy. Trờì mang em cho tôi, cô gái làm choáng váng đám sinh viên năm hai là chúng tôi khi đó. Khai giảng, em vào trường bằng xe gắn máy đời mới. Hai vai để trần. Chân dài bất tận. Học được vài tháng. Tôi lãnh một giải thưởng sáng tác sinh viên, do hãng nước ngoài tổ chức. Buổi triển lãm báo cáo, em lại, làm quen. Đêm ấy tiệc tàn, tiệc từ tiền vừa lãnh giải, tôi ôm em

và ọe vào cặp đùi trắng ngần ấy tất cả số bia cùng thức ăn bị chuốc hồi chiều. Em đề tôi ra cạo gió. Cái muống đầy ghét trộn cùng mồ hôi, em quăng lại bên giường, trở thành chứng tích cho ngày đầu tiên em là của tôi - chỉ ít là cho đến phút này. Tôi nghe loáng thoáng đâu đó bảo, cặp chúng tôi trai tài - gái sắc.

- Đừng buồn, mày! - Tôi vịn vai thằng K.

Nó cười ha hả:

- Buồn là cái con chuồn chuồn, khi... ăn nó đậu, khi... lên giường nó bay!

- Làm gì với những ngày tới tụi bay? - Một ý kiến có thể coi như lời đề nghị.

- Mình thi hết tất cả các môn chưa hè?

- Rồi. Sao nghe trống rỗng quá!

- Giá có tiền vù đi đâu một chuyến.

Em ngược mắt nhìn tôi:

- Lâu lắm rồi em chưa ra biển.

Tôi hơi cúi đầu. Em lùa tay vào đám tóc trên trán tôi, đẩy ngược nó lên:

- Nhưng chẳng sao đâu...

- Sao là sao em?

- Biển ấy. Nói thì nói vậy...

Em biết, những đồng tiền cuối cùng của tôi đã ném hết vào chiếu nhậu này. Luôn luôn là vậy.

Nhưng em vui lòng cuốn theo nó. Chủ động cuốn theo nó. Trời sinh em nhan sắc mà cá tính làm chi? Cá tính luôn làm người ta khổ. Nhất là với phụ nữ.

Thằng K vịn vách đứng lên:

- Tụi bay chờ tao.

- Thêm bia nữa? Hay đó.

Thằng T móc túi:

- Mày làm gì còn đồng nào. Lấy đây nè!

- Đừng khinh tao chớ.

Thằng K đi. Nó đi rất lâu. Cả lũ ngồi ngáp dài bên đồng ngổ ngang. Có đũa bàn chuyện đi kiếm. Đã quá mười một giờ khuya. Nó lại say. Tâm trạng đang lúc thiếu ổn định. Nhưng biết tìm nó ở đâu giữa thành phố rộng lớn này. Rõ ràng không phải nó đi mua bia...

Đang lúc ấy thì thằng K về. Nó đã tỉnh hẳn:

- Đi, tụi bay! Lên đường!

- Đi đâu hả?

- Ra biển. Có điều tình hình này một xe phải tống ba.

- Đủ xe mà.

Thằng K lắc đầu:

- Xe tao cho đi rồi.

Cô bạn gái thằng K hơi nhồm dậy:

- Trời đất!

- Trời nằm đây nè - Thằng K chỉ ngược - Rồi anh sẽ mua lại.

Cả đám bốc mình dậy:

- Lên đường! Lên đường!

Duy nhất bạn gái thằng K không hưởng ứng. Cô quơ cái giỏ, rung vai bước ra thềm nhà. Thằng K chặn cả đám lại:

- Không tiễn!

Bóng cô gái lao vụt vào màn đêm. Không ai ngăn kịp.

***

Tôi không nhớ là chúng tôi đã ra đến biển như thế nào. Tất cả trôi qua loang loáng. Nhận phòng xong thì trời mờ sáng. Ba phòng. Nhưng tất cả nhập chung vào một. Chia cặp, ghì nhau ngủ cho đến tận trưa hôm sau.

Chiều, cả lũ đi lòng vòng. Thằng T rủ vào chơi một làng cá nằm gần bãi du lịch. Bước chân qua cổng làng đã là một thế giới khác. Hình ảnh, mùi, âm thanh đều quá ư xa lạ. Triều đang dềnh. Nước cuốn sâu vào một con lạch nhỏ. Mùi bùn biển thốc lên khấn khấn. Một người đàn ông đang quăng chài trong con lạch. Tám lạng gồ ghề như một tảng khô cá đuối. Bất chợt người đàn ông chững lại. Khi ông ta nhấc chân lên, nguyên một cây đinh thuyền đã xuyên từ lòng bàn chân, thò lên đến tận mu. Em ôm mặt, ối lên một tiếng. Người đàn ông cười. Hình như chửi một câu gì đó. Ông ta rút cây đinh, ném vèo lên bờ cát, nơi có một thằng nhỏ đang đứng. Thằng nhỏ lượm cây đinh. Nó đã có một món đồ chơi mới. Người đàn ông thả chân xuống nước, tiếp tục công việc. Em kéo tay tôi:

- Về anh. Khủng khiếp quá.
- Có gì đâu. Em không thấy ông ta vẫn như không à?
- Em có cảm giác ông ấy không phải là... người nữa!
- Mà chắc chắn cũng chẳng phải thánh.

Cả đám lục tục kéo về. Cây đinh thuyền đã xuyên vào tâm trí chúng tôi. Em không xuống biển, ngồi trên bờ cát, nhìn chúng tôi giỡn sóng. Hình như em chưa gỡ được cây đinh ra khỏi đầu mình. Nó đã gọi lên một điều gì đó trong vô thức em chẳng? Yêu em chừng ấy tháng ngày, tôi chưa bao giờ có ý định bước sâu hơn vào tâm trí em. Hợp ý thích, chơi chung, nhậu say khướt, làm tình... chúng tôi chỉ là của nhau đến thế. Muốn một điều gì đó khác đi, tôi e rằng sẽ làm tuột mất những gì đang có. Chỉ có thực tại, khoảnh khắc này là buộc phải mang một ý nghĩa nào đó. Hôm qua, ngày mai, chẳng là gì cả. Tôi lên bờ. Thân hình lướt thướt. Ngồi óp sau lưng, tôi ôm em. Để mặc dòng nước thấm qua lần áo em đang mặc. Hai ánh mắt nhìn ra biển. Một dải mờ xám. Chiều ấy không có nắng. Tôi hơi lạnh. Em mân mê cùi chỏ tôi. Nó nhọn hoắt. Tôi cao mét sáu bảy, nghĩa là thấp hơn em gần một tấc, thời điểm ấy chỉ còn nặng xấp xỉ bốn mươi kí lô. Một cơn sóng đánh vào có thể cuốn theo cả những chiếc xương sườn của tôi ra biển. Đêm ấy có đồ nhậu là cua và mực nướng. Chẳng biết thằng K đã cầm hay bán đứt chiếc xe, nhưng nó bảo, cứ vô tư vụ tiền bạc, hãy biết lúc này cái đã. Nhậu vài vòng, K gọi ý đốt một đồng lửa. Hình như thằng này mê lửa. Cái đêm cuối cùng ở ký túc, nó đã chẳng đem cả giường nằm ra làm mồi lửa đó thôi.

- Ý kiến hay nhất trong ngày! - Cả bọn đồng thanh ré.

Chúng tôi đi dọc bờ cát, tìm những cành củi bị sóng ném dạt vào bờ. Thanh ướt kèm lẫn thanh khô, cũng đủ một đồng lớn. Ngọn lửa vừa được dựng lên, soi tỏ mấy gương mặt phừng phừng thì có ánh đèn pin lia lại:

- Tắt ngay! Dập lửa ngay!

Một ông già mặc đồ bảo vệ, tay cầm đèn pin, tay cầm cây gậy chạy lại:

- Mấy đứa bây làm gì vậy hả?
- Ông không thấy sao, tụi tui nhậu, đốt lửa ngó chơi.

Ông già cầm ngang cây gậy trên tay, không hề nao núng:

- Mấy cô cậu rảnh quá ra đây mà quậy. Có biết ghe thuyền ngoài kia, tưởng đốt lửa báo bão, sẽ kéo hết vào bờ không? Mấy cô cậu ăn rồi rùng mỡ.

Tôi đứng dậy xin lỗi ông già. Đồng lửa bị dập tắt. Cuộc nhậu vì thế sớm tàn. Mấy cô gái ngáp, tỏ vẻ mệt mỏi, đòi về phòng ngủ sớm. Tôi kéo tay em ngồi lại. Biển đêm đen tuyền, huyền bí. Tôi ngả mình em trên cát ướt. Lặng lẽ tìm đôi môi. Một cơn sóng ập vào. Tóc em dạt quanh vành tai. Cả hai ướt sũng. Chúng tôi cuộn tròn, lăn trên bờ sóng. Quần áo nổi dập dềnh. Cát lạo xạo trong những nụ hôn dài đến ngợp thở. Ngực em thơm mùi biển. Mặt em ướt nhòe. Em đừng bảo với tôi là em đang khóc phải không?

- Ngày mai chúng ta chưa về phải không em?

- Anh đừng nói nữa được không?

- Sao lại vậy?

- Anh cũng đừng hỏi nữa.

Tôi im lặng. Bầu trời không một đốm sao. Ánh sáng từ thành phố hắt lên quàng mây nặng. Đủ để tôi thấy mắt em đầy nước, khi nghiêng mình nhìn xuống. Nhưng tôi không hỏi nữa. Đã quá nhiều câu hỏi rồi. Có bao giờ chúng tôi trả lời được bất kỳ câu nào trong số ấy đâu. Giá mà chúng chỉ là những câu hỏi giản đơn, cớm bao nhiêu một đĩa, xăng phải đổ mấy ngàn. Chúng tôi cứ húc đầu vào những câu hỏi biết chắc chẳng bao giờ giải được. Nhưng chúng lại là những câu hỏi hết sức vớ vẩn, vớ vẩn đến độ bất kỳ ai cũng phải bịt mũi, cười ngất khi bắt ngờ nghe thấy.

Mờ sáng hôm sau. Em đập nhẹ lưng tôi:

- Mình phải về anh ời.

- Tại sao, tại sao phải về chứ?

- Anh lại hỏi nữa rồi...

Em vào buồng tắm. Tôi nằm nghe tiếng nước, đốt thuốc, đầu vầng vát. Em bước ra, đặt nhẹ một nụ hôn lên môi tôi. Tôi nghe mắt mình ứa nước. Biết đâu, ngay cả nụ hôn này cũng sẽ là nụ hôn cuối cùng mà em dành cho tôi...

oOo

Một tuần trôi qua, em không lên lớp. Tôi điện thoại đến nhà, chỉ nghe chuông đổ những hồi dài. Đôi khi là giọng một người đàn bà bắt máy, tôi nghĩ là mẹ em:

- Nó đi chơi rồi.

Tôi chưa một lần đến nhà em, đó là sự thực. Hình như có lúc nào đó tôi đã đề nghị, em chỉ khe lác đầu: Anh không cần phải đến. Tôi đồng tình, cho đó là một ý hay. Em không dùng điện thoại di động. Em không còn trên cõi đời này nữa, đối với riêng tôi.

Mùa hè trôi qua với những cơn mưa dài vật vã. Đột nhiên thằng T thốc tháo chạy tới tìm tôi. Nó đưa một tờ báo. Em choán cả trang bìa, mắt tôi quàng tím đẫm, môi trề ra nũng nịu, óng nhẫy màu son. Tôi đã từng nuốt gọn đôi môi này trong cái miệng đầy mùi bia hôi hám của mình ư?

Một chiến dịch săn tìm em được bè bạn hoạch định. Tôi lác đầu:

- Tất cả qua rồi. Tụi mày chẳng việc gì phải cố gắng nữa.

- Nhưng hai đứa bay yêu nhau đã bao năm. Chấm dứt đơn giản vậy sao?

- Vậy chứ tụi bay muốn gì nữa? Một cái kết thật đẹp à? Hay ngược lại, phải bi hơn nữa? Tao không muốn tất cả trở thành một câu chuyện nặng mùi sến!

Rượu vẫn được mua về. Căn nhà thằng T thuê sau chừng đó tháng ngày đã bốc lên một mùi tanh tưởi. Những bữa nhậu không hề được dọn dẹp. Những bãi nôn mửa chỉ được cào vét qua loa. Chúng tôi vui mình nằm trong mớ rác rưởi đang từng ngày chuyển hóa, cùng thể xác mỗi đứa, cùng linh hồn mỗi đứa.

Lại một chiều chủ nhật, tôi bị dựng dậy bất ngờ. Thằng T thò mặt lên giường tầng chỗ tôi nằm:

- Mày lên tao, lên gấp, có độ đặc biệt!

- Mẹ kiếp, còn cái gì đặc biệt trên cõi đời này nữa.

Thằng T chờ tôi sau xe, khói tỏa ra xung quanh như một cái làng nướng.

- Em mày vừa gọi cho tao.

Tin ấy đối với tôi chẳng còn mới, nhưng vẫn đủ nhói lên trong lòng bởi một thứ bản năng khó triệt tiêu.

- Thì sao?

- Tao nói mày đừng buồn. Chuyện của mày đã đi theo một mô típ rất sến.

- Nghĩa là cô ấy bỏ tao, theo một gã nhà giàu, đầu hói, đít xệ, bụng bập bênh, đã có vợ già khú đế và bày con thua cả tuổi cô ấy...

Thằng T úp mồm:

- Có lẽ như vậy đấy.

Em ngồi trên nền phòng. Đôi chân dài bất tận quặp chéo về một bên vì cái váy quá bó và ngắn. Tôi chủ động đưa tay khi bước vào:

- Chào em. Hồi này em khỏe không?

- Cảm ơn anh. Em khỏe - Em siết tay tôi, lắc lắc vài cái.

- Em không mang thiệp cưới đến mời tụi anh đấy chứ? - Nói xong câu ấy, tự nhiên tôi thấy mình có vẻ trẻ con, tuy chỉ là nói đùa, cho mọi thứ nhẹ đi.

Em phá lên cười:

- Em bồ một gã đầu hói, có con vợ ghen và dữ như chằn. Ngủ với nhau còn bị nó kéo tới ụynch ghen. Lấy gì dám làm đám cưới!

- Sao hôm nay em ghé được đây?

- Em ghé, vì... chẳng còn nhớ ai nữa cả - Câu nói tương tưng, nhưng lại lộ rõ sự yếu đuối của em.

- Ông ấy làm nghề gì?

- Nhiếp ảnh. Chính cái gã chụp hình em, đưa lên bìa báo đó! - Em nói tên gã nhiếp ảnh gia. Tôi có thấy loáng thoáng cái tên này trên báo.

Em nhấp một ngụm bia, nhìn thẳng mọi người:

- Nói thì nói vậy, bữa nay em ghé đây là để xin lỗi mọi người. Xin lỗi anh yêu một thời của em - Em nhìn tôi, đá lông nheo một cái - Nhưng em không thể nào sống thêm như những ngày qua được nữa.

Cả bọn lặng yên. Có lẽ là điếng đi với lời nói thẳng thừng, như xưa giờ của em. Em đã chọn cách chơi bài ngửa để kết thúc một vấn đề, mà với nhiều người là không thể tìm ra giải pháp kết thúc. Em nâng ly bia:

- Nào mọi người, vô với tôi ly cuối cùng này. Các bạn có thể năm mươi, riêng anh hãy trăm phần trăm cùng em nhé.

Tôi cạn. Em cạn. Em vịn cạnh bàn ráng đứng dậy. Cái váy quá bó khiến em nghiêng ngả, không giữ được thăng bằng.

- Cho tôi đỡ em lần chót - Tôi chìa tay, em nắm tay tôi. Vẫn những ngón trắng xanh. Giờ mười móng để dài, sơn nhiều màu vui mắt.

Em một mình ra cửa. Đôi giày cao né những vũng bùn, mưa tháng mười một. Tôi tự dưng ứa nước mắt. Không hẳn vì em. Chẳng qua tôi chợt nhớ một ca khúc của Guns and Roses, những giai điệu của một thời mê mệ: November rain. Hốt nhiên, tôi thoáng rùng mình... Bữa nhậu kéo dài cho đến khuya. Không ai nhắc về em nữa. Có lẽ vì tôi...

***

Em nằm trong quan tài. Có một ô kính nhỏ phía trên cho mọi người nhìn mặt, chào em lần cuối. Hình như đã có sự bàn cãi trong gia đình về chi tiết này, nhưng em chết quá đột ngột, nhiều thân nhân ở xa chưa về kịp, đành để vậy, cho họ thấy mặt em.

Tôi nhìn lại một phần đời xa lắc. Đôi môi ấy, đôi môi trề ra nũng nịu, óng nhẫy màu son trên trang bìa tạp chí. Đôi môi tôi đã bút ra khỏi miệng em không biết bao lần trong những đêm dài say mê mệ. Đôi môi ấy giờ giập nát, há ra, lộ rõ những chiếc răng không còn đầy đủ. Máu dường như vẫn ứa trên từng kẽ răng còn lại...

Em rơi xuống từ cửa sổ tầng ba một khách sạn. Cảnh sát điều tra chưa thể kết luận đó là một vụ tự tử, đánh ghen, hay sát nhân diệt khẩu... Trừ đi số năm tử năm sinh trên mảnh giấy báo tang, năm ấy em vừa hai mốt.

Chúng tôi chia nhau ngồi suốt ba đêm ở nhà tang lễ. Em không chết ở nhà, nên vì một phong tục nào đó, không được phép mang về nhà làm đám. Mưa tháng mười một kéo dài, ba ngày không có nổi một vạt nắng loe hoe. Nghe mưa vỡ bên hành lang bệnh viện, tôi nhớ tiếng guitar giật từng cơn trên nền giàn dây vật vờ, trong đoạn cuối bài hát November rain. Có một sợi dây

tiên cảm nào đó giữa hôm nay và bài hát xa xưa ấy. Tôi không nhớ ca từ cụ thể, dù rất thích giai điệu, cách hòa âm của nó, chỉ đọng lại trong ký ức đoạn video clip, cô dâu chết giữa đám cưới trong nhà thờ, một bó hoa rụng xuống, gương mặt thanh tân trong chiếc quan tài... Chỉ khác rằng, em chưa thành cô dâu, em chưa hề đám cưới, gương mặt em cũng chẳng còn lạnh lặn...

***

Chỉ còn năm cuối của chương trình năm năm đại học. Tôi hay cùng thằng bạn lên chùa. Nhiều lúc đi một mình, tay kẹp theo cuốn sách. Đám bạn xưa giờ tan tác cả, sau cái chết của em. Những u uất không còn được hòa thanh, tan ra thành từng con sóng nhỏ rồi chìm khuất giữa dòng trôi vội vã.

Trong số sách từng kẹp nách lên chùa, tôi đã gặp nhà văn Nhật Bản Haruki Murakami.

Mượn cách ông, tôi đặt cho câu chuyện này một cái tên, cũng theo tựa đề một bài hát. Và bài hát ấy là kỷ niệm của riêng tôi.

***

Phụ đính:

Sông cũ đổi dòng

1.
Sông chảy đến đây thì đổi dòng. Nhưng con nước còn chưa ngủ hẳn, mấy trăm năm vẫn một sắc trời lơ đờ. Nơi hai đầu hồ, bây giờ người ta gọi sông như thế, còn sót lại hai con lạch nhỏ. Bên chảy vào, bên chảy ra. Khoảng đất là đầm lầy trước kia đã thành bãi bồi. Đất tốt. Làng mọc lên ở đó, chen giữa lách lau.
Nghe đồn trong hồ vẫn có cả thường luồng. Dấu chân chúng cứ sáng ra còn lướn trên mặt bùn. Các cụ bảo cứ ra đây mà ỡm ờ, thần lôi xuống thủy cung cả nút. Thanh niên bảo con gái thủy tề vật nhau với ai mà khiếp quá. Còn trẻ nít từ chập tối đã đòi tè trong nhà. Chuyện ấy từ hồi lão còn trẻ...
2.
Tàu thủy ngang sông, còi chiều vọng về hút hút. Lũ trẻ ôm bóng từ bãi về gào lộng:
- Ông dở ơi, về đi!
Lão choàng mắt, lụi cụi ra mé nước vớt cái giỏ lên. Đáy giỏ bám vài con ốc vặn. Ông bơ thính

đã cạn. Trong hộp mồi, lũ giun bò đi đâu hết. Lão thu cần, nhìn mặt nước lần nữa, thấy có vài cánh chim lướt ngang nền trời xám.

Đứa cháu gái dựng xe trước ngõ, te tái chạy vào:

- Gầm giường còn khoai không ông?

Lão đáp, mắt vẫn nhắm:

- Còn.

Đứa cháu gái bảo:

- Mai ông qua nhà ăn cơm. Hai ngày ăn khoai phải một ngày ăn cơm.

Lão chẳng đáp, chùng như đã ngủ. Đứa cháu gái dắt xe. Thoáng đã nghe tiếng líp xè xè ngoài ngõ.

Căn nhà đầy muỗi. Lão lại bàn, vớ cây đóm, bật lửa. Nạm thuốc lào đã nhồi vào nõ, nghĩ sao lão lại quẹt ngang cho cây đóm tắt.

3.

Lão đi cày thuê cho nhà hàng xóm. Cách cái rào tre, bên kia giàu, bên này nghèo. Gặp hôm đang tỉ tùm bám mống trâu thì cô về ngang. Mặt lão cứ dán xuống bùn. Cô qua, cố ý dừng lại mé ruộng:

- Chào anh giáo! Ấy quên anh sáo!

Lão cẩn rằng:

- Không dám, chào cô!

Đây là cô cố ý, gọi anh sáo thành anh giáo để chọc chơi. Một chữ bẻ đôi lão không biết, nhưng nhà có nuôi con sáo, cái lồng treo trước cửa. Suốt ngày sáo nói: Cáo cáo. Có lẽ nó lẫn giữa hai âm, cào cào, thứ vẫn ăn hàng bữa, và sáo sáo, thứ lão vẫn gọi hàng ngày.

Cô đẹp, ra đến chợ huyện vẫn nghe đồn. Đuôi mắt dài quét tóc mai. Tóc mai dài quét cái cằm trắng nõn.

Phiên chợ huyện. Lão xách cái lồng có con sáo đứng đón ngay gốc gạo giữa đồng. Cô về ngang. Lão cầm cái lồng chắn giữa lối:

- Ấy hãy lấy tôi!

Cô nhìn cái lồng có con sáo nhảy lách chách, cáo cáo:

- Anh cầu hôn tôi bằng con... cáo này ý hả?

Mắt lão nháng lửa, nhưng vẫn gật:

- Vâng!

Cô bảo:

- Tôi không cần cáo, cũng chẳng cần sáo. Anh có ra hồ câu được con cá chép vàng nặng mười cân, hôm trước đem đến nhà tôi, hôm sau tôi về nhà anh!

Lão gật, cầm cái lồng lùi lùi bước đi. Được mấy bước, đột nhiên quay lại bảo:

- Tôi sẽ có cá. Nhưng gì thì gì, đừng có mà khinh con sáo của tôi!

- Ủ - cô gật.

Lão bước đi. Được vài bước, lại lần nữa giật nhàoang người, quay lại:

- Cơ mà cô phải thề!

- Thề cái gì?

- Thề trước cây gạo này. Nếu tôi câu được con cá chép, cô phải giữ lời!

Cô ngược mắt nhìn cây gạo:

- Ủ thề!

- Thề trước cây gạo.

- Ủ thề trước cây gạo. Nếu anh đây câu được con cá chép vàng nặng mười cân, tôi sẽ về nhà anh ấy.

4.

Lão ra hồ buông câu, dưới gốc sung. Bỏ hẳn việc cày bừa. Ban đầu làng lạ lẫm. Về sau miệng cô không giữ nổi. Thế là cả làng biết. Người lớn bùm miệng cười. Bọn trẻ kéo bè núp sau bụi

lau, thi thoảng ném cục đất ùm một cái. Lão tức chửi um thiên đũa, nhưng vẫn kiên quyết không bỏ cần đuổi theo bọn chúng. Được thể, chúng tha hồ ném. Ném đến khi lão không còn chửi nữa. Chán. Bỏ trò chơi.

Còn lại bóng lão ven hồ. Gió thổi qua hình hài trong suốt những chiều đông u uất. Có người thương, bảo:

- Anh ngồi thế này, khéo khi câu được cá, cô ấy tay ẵm tay bồng rồi cũng nên!

Lão rút soạt cái thừng dùng đào giun, kê ngang cổ người ấy:

- Mà nói nữa, ông chém!

Từ đấy, chẳng còn ai để ý.

Người em trai lấy vợ. Hôm đón dâu về nhà lão cũng mặc. Hai vợ chồng mang nghĩa vụ nuôi cả ông anh gàn dở. Bữa ngô bữa khoai. Vẫn đủ sức cho lão buông cần.

5.

Hôm ấy, lão buông cần đến tối. Tâm trạng cả ngày như ngồi trên đống lửa. Mắt nhìn xuyên qua làn nước, lão thấy rõ bóng con cá vàng. Đúng là nó, lão không thể nào hoa mắt được. Những đốm vảy to bằng chiếc lá mít, màu vàng cam, ánh ngời qua làn nước. Cái đầu u lên, hai mép ve vẩy hai sợi râu đỏ quạch.

Lão khoát nước rửa mặt mấy lần, vẫn thấy nó trôi chậm chậm qua làn nước trong veo. Chiều buông vàng. Đêm xuống. Trăng lên. Lão điên dại ghì cần câu bằng cả hai tay. Con cá vẫn trên người. Cái phao trắng sáng lên dưới ánh trăng chẳng buồn động đậy. Sương sa đầm mặt cỏ, lũ để lật đất ruộng lên mà gáy. Tịch tịch đồng khuya.

Bỗng lão giật nhoàng mình. Cái phao, cái phao nó nhún. Một đầu thụt xuống, rồi lại bành lên. Giống cá chép ăn sâu. Rửa môi theo kiểu nhấp nhả. Cái phao phải mấp máy ba bốn lần, đến khi quả thực bị lòi đi thì mới giật. Và gì thế kia, nó, cái phao, cái phao đang bị lòi đi thật! Đầu cần trúc cong vòng, nhùng nhùng quẫy động. Lão ghì chặt hai tay. Một sức nặng khủng khiếp vít đầu cần câu xuống. Con cá chép vọt lên khỏi mặt nước. Minh nhể nhại ánh trăng. Những chiếc vảy vàng như tự phát sáng. Nó không phải chỉ mười cân. Phải hai mươi cân. Hay ba mươi cân. Hay còn hơn thế nữa! Máu dồn lên mặt lão. Đắt thụt sâu đến gối. Con cá tung mình thêm lần nữa. Bỗng rắc, chiếc cần gục ngang. Một nửa nằm trên tay lão. Nửa kia lao vào mặt nước. Lão còn kịp nhìn thấy một vệt sáng thút sâu xuống đáy thủy cung. Và lão lao theo.

6.

Cô đi lấy chồng. Chẳng đâu xa. Người ngay cùng xóm. Lão ôm cây gạo giữa đồng. Bấu chặt mười ngón tay vào những mấu gai. Thân cây gạo đỏ ròn ròn. Máu lão. Máu cây. Máu của mối tình đơn phương u uất.

7.

Tiếng máy về đầu xóm. Trẻ nít bu đen. Xe đất đi, xe đá đến. Lũ choai choai về ngang:

- Ông dở ơi, máy xúc ông đi đồ kia kia!

Lão mặc. Râu tóc lơ phơ.

Đêm, người em xách sang nhà anh rót rượu:

- Hôm nay anh phải uống với em.

Lão chẳng nói gì. Người em lặng lẽ rót rượu ra chén:

- Đắt quanh hồ qui hoạch rồi anh ạ. Chẳng mấy thì bưng cả gốc sung chỗ anh ngồi. Anh nên về nhà nằm nghỉ.

Lão bưng chén rượu lên. Vẫn râu tóc lơ phơ. Rượu hết. Người em lão đảo ra về. Tiếng chó sủa xen tiếng truyền hình phát muện.

8.

Lão vẫn ra hồ. Máy xúc đến sát mông đành dừng lại. Một người mặc com lê đến, nhìn rồi đi. Ba người mặc đồng phục đến, nhìn rồi đi. Cuối cùng “cô” đến. Chính cô của ngày xưa:

- Anh phải về thôi!
  - Tôi vẫn nhìn thấy nó.
  - Anh thấy gì cơ?
  - Con cá chép.
- “Cô” rùng mình. Quay sang mọi người xung quanh:
- Tôi chịu!

9.

Máy đi. Làng quê yên ả lại. Nhưng những cái cọc trắng đã mọc lên. Đường xe chạy sau lưng lão. Góc sung vẫn còn. Lão vẫn còn.

Một bức tường xây, vây quanh ba mặt, mặt còn lại là hồ, bỏ trống. Hằng ngày lão xách giỏ leo tường vào. Sân sau lát gạch đến sát gốc sung đành dừng lại.

Người chủ lô đất dọn về nhà mới. Họ mở cổng trước cho lão vào mỗi ngày. Người vợ ban đầu còn thấy là lạ, lão ngồi đấy cũng giống bức tượng ngư ông trang trí, sau đâm chán. Chó không dám thả. Người không dám vắng nhà.

- Anh này, có lẽ mai ta phải đuổi ông ấy đi!

Lũ con hùa theo:

- Đứng đấy bố. Con thấy chán ông này quá rồi!

Bố lũ trẻ lắc đầu:

- Thôi kệ cụ. Cũng chẳng còn bao lâu...

Những kẻ thất lạc

Xe ngang chùng dốc thì dừng lại. Ngồi yên một lúc rồi bác tài ngoảnh ra sau:

- Xin lỗi, bà con xuống ít phút. Có thể đi vệ sinh... Có tiếng nhón nháo: Dừng bao lâu đây? Một tiếng khác, có vẻ rành: Hư thế này, không khéo tới tối.

Anh quảy cái ba lô, nhảy xuống lòng đường. Nắng run trên mặt nhựa. Xung quanh trống hoác.

Một sắc cỏ khô vàng, nhòe tận chân mây. Dòm xuôi dốc, thấy có bóng cây, một mái lá, anh quyết định thả bộ về hướng ấy. Tuy khá xa, nhưng còn hơn ngồi chịu trận ở chỗ này. Anh rất dị ứng với cái nóng. Xe sửa xong sẽ đỡ thuận chiều, sẽ nhảy lên, chẳng sao. Anh quay bảo gã lơ:

- Tôi xuống cuối dốc, kiếm nước uống. Lát đi ngang bấm còi kêu giùm.

Hơi nóng hắt lên từ mặt đường khiến anh sa sầm. Lâu lắm rồi anh chưa lội bộ trong tình trạng nắng gắt như thế này. Anh quờ tay xuống bụng, thấy da mình lạnh ngắt. Mới có mấy năm, tất cả đã bệ rạc đi nhanh chóng. Cơ thể dường như không còn hòa hợp với xung quanh nữa. Hơi thở anh từ mũi tụt dần xuống hai đầu gối, khiến nó run lên bần bật.

Thật may, đã tới quán. Có cả vũng, vài chiếc ghế bố. Anh lựa góc ngồi xuống, đưa tay vét những giọt mồ hôi quanh cổ. Có giọng nói từ chái sau vọng lên:

- Có khách, lên coi người ta mua gì kìa.

Thay cho câu trả lời, là tiếng chậu thau va đũa, tiếng con nít khóc ré lên. Lặng im lúc nữa. Một bà già tay cầm quạt đi vào. Anh gọi chai nước ngọt. Bà già với tay lên cái tủ gần đó, quơ chai nước, đặt trước mặt anh, thêm cái mở nắp chai. Chai nước có dung tích dễ đến nửa lít, bên trong chứa một chất lỏng vàng vàng. Anh đoán là nước cam.

- Bà cho con ly nước đá.

- Ở đây không có đá.

Anh chỉ nghe được thế, không có thêm gì khác. Anh mở nắp, dốc ngược chai, hơi ga ộc ngược cuống họng, đắng ngắt. Anh phun búng nước ra nền. Một đám bụi bốc lên từ chỗ vệt nước, một đám ruồi phóng ào lên một lượt, và ngay lập tức, hàng chục con khác lại lấp vào.

Coi như mưa một chỗ ngồi. Anh đuổi mình, úp cái nón lên mặt, đám ruồi lập tức bò rơn rơn mu

bàn tay. Những vết mồ hôi chảy sau cổ gây cảm giác nhột nhột khó chịu. Anh lại cất mình dậy, ngoảnh qua khoảng liếp trống phía sau, nhìn thấy cái giếng. Bên giếng, là bóng một người đàn bà. Anh lục ba lô, tìm chiếc khăn.

Lúc anh bước vào, người đàn bà cũng vừa rời giếng nước. Anh liếc ngang khoảng lưng, dáng đi...

- Chị làm ơn cho xin miếng nước rửa tay!

Người đàn bà đã bước vào đến chái bếp, ngoảnh mặt lại:

- Ông cứ lấy xài.

Anh giật nheo người, suýt chút nữa đã buông tiếng “Em” nhưng lập tức kìm lại.

Vục mặt vào cái khăn đến mấy chục giây, anh phả ra một hơi thật mạnh. Không, không thể nào! Chỉ là một phiên bản trùng lặp. Hé mắt ra, anh nhìn vào khoảng bếp, thấy thấp thoáng một bóng trắng. Rõ ràng cô ta đã nhìn thấy anh mà chẳng hề phản ứng gì. Nhưng... biết đâu... Hình dung anh đã thay đổi quá nhiều, mái tóc, cách phục trang, cả tướng tá cũng đã trôi ra ngoài hình dạng cách đây mấy năm...

Anh cố ý rửa thật kỹ mặt mũi, cả hai cánh tay, khoảng lưng dẫm mồ hôi cũng được cái khăn mát lạnh lùa vào. Bóng trắng khi nãy đã khuất hẳn phía sau bếp.

Anh nhắm mắt, cố ghì hai chân xuống mặt đất, trong khi chúng tiếp tục run. Khoảng lưng ấy, mái tóc ấy... không thể là người khác... Duy có đoạn hông đã hơi bè ngang. Xương chậu phụ nữ là nơi có thể thay đổi dễ thấy nhất trên cả cơ thể. Sau khi sinh nở, chúng có hình chữ nhật, chứ không phải hình thang cân như thuở con gái. Mà rõ là cô ta đã có con, cái tiếng khóc óe lên khi nãy.

Anh thẫn thờ trở lại ghé ngồi, đầu ráng ngoảnh đằng sau. Như trên người, khi anh vừa buông mình xuống ghế, người đàn bà lại trở lại giếng nước. Anh kéo ghế, xích ra một đoạn, điều chỉnh sao cho thuận hướng nhìn nhất.

Anh nhớ rõ từng cọng lông mày, mỗi đường cánh mũi, những gợn môi. Bao đêm rồi, tất cả cứ hiển hiện. Giờ thì chúng đầy, ngay trước mắt anh, tuy hơi thấp thoáng. Chỉ có nước da là hơi khác... Có lẽ nào?

Cánh cửa bên hông quán kẹt mở khiến anh giật mình. Bà già khi nãy xuất hiện, vẫn cái quạt phe phẩy.

- Bà ơi, bà đến ở vùng này lâu chưa?

- Có ở đây đâu. Nhà chỗ khác. Chỗ này mượn cát quán...

- Bán được không bà?

- Thì ông thấy đó.

- Bà ở đây một mình sao? Vắng vẻ thế này...

- Còn con trai, dâu, cháu - Bà già thở ra một tiếng, buông mình xuống cái vông gần đó.

Vậy là anh có thể khẳng định “người ấy” đã yên phận chồng con. Nhưng bà già đang nằm kia, đu đưa cánh vông, quạt úp bụng, hai mắt khép hờ. Anh chẳng thể nối dài thêm câu chuyện cho đến khi tìm được những thông tin khả dĩ, cũng chẳng thể đường đột quay lại giếng nước, càng không thể gọi tính tiền để buộc cô xuất hiện. Ánh mắt anh càng rụt rè hơn trong những cái ngoái nhìn về phía giếng.

Con đường trước mặt vẫn ngút dài trong nắng. Phía xa, ngược chiều với chỗ xe anh dừng xuất hiện một chấm đen. Tiếng nổ xe máy đình tại từ khoảng cách cả cây số. Chiếc xe tấp vào quán. Gã đàn ông đen nhầy nghiêng người gạt chống, ưỡch từ trên xe xuống một cái bao.

Bà già cất mình khỏi vông, lơ đãng ngó ra, rồi lại thả mình xuống. Gã đàn ông văng một câu chữi thề, kèm theo tiếng quát to:

- Bộ đùi hay chết hết trơn rồi hả, sao không ra phụ một tay?

Như phản xạ, anh đứng dậy:

- Để tui phụ anh.

Gã đàn ông hất một cái nhìn sang phía bà già:

- Ông này ở đâu ra vậy?
  - Khách thôi...
  - Khách thì ngồi đó đi...
- Anh lóng ngóng ngồi xuống. Vừa lúc ấy, thiếu phụ bước lên.
- Biển đâu này giờ, bộ không nghe người ta về sao?
  - Tui đang kẹt...
  - Kẹt cái gì cũng quãng đó - Lại nói tiếp một tràng những tiếng chửi tục.

Anh không kèm được cái nhìn trực diện về phía người đàn bà. Trong khi hướng mắt cô ta lại là cái bao nửa nằm dưới nền, nửa trồi trên tay gã đàn ông.

Hàng trăm hình ảnh chồng lên nhau, nhòe đi như những bản in bị lỗi. Quá khứ - hiện tại, xác định - hồ nghi... Bàn tay ghi chặt thành ghế, anh như ngất đi trong tích tắc. Tiếng chân huỳnh huỵch về hướng nhà sau. Vẫn những chuỗi chửi thề tục tằn.

Anh ước sao ngay khoảnh khắc ấy được nghe tiếng còi xe toe lên trước quán, để lên đường ngay tức khắc. Một cái gì đó trào lên ngang ngực. Sự tổn thương? Sự tan rã? Anh nghĩ mình đang lên máu. Để lại chiếc ba lô chứng tỏ mình chưa rời quán, anh bước ra khoảng sân phía trước. Bóng cái xe vẫn cắm lạng trên sườn dốc. Lốm đốm vài bóng khách.

Quang cảnh như thể siêu thực. Bốn phía chói chang, dựng ngược. Ngồi quán kỳ lạ hết một tầng thiên thạch vừa rơi xuống từ vũ trụ. Anh còn thức hay đang mơ? Chuyển xe kia từ đâu đến, và sẽ đưa anh về đâu? Tại sao anh lại hiện diện ở chốn này?

Những vệt nắng như đổ ngược từ sườn dốc xuống, cuốn quanh chân anh tựa một dòng suối. Mồ hôi lạnh ngất cứ nhỏ dọc sống lưng, vài đốm đen nháy nhót, lửng lơ trước nhãn cầu. Anh có cảm giác mình sắp rơi vào sự cố nguy hiểm cho sức khỏe...

Lựa chọn sáng suốt nhất là ngay lập tức quay lại chỗ ghé bố. Anh buông mình xuống ghế. Da thịt òa ra tứ phía. Anh nhắm mắt, đắp cái khăn ướt lên mặt. Trong khoảnh khắc bỗng bình, anh nghe có tiếng cãi vã ở nhà sau. Giọng cọc cằn chát chúa của gã đàn ông. Những lời phân bua, rên rỉ trách cứ của người đàn bà.

Không thể nhầm lẫn được, ngay cả giọng nói ấy, hình như có khàn đi tí chút, nhưng vẫn là của cô. Chỉ có thể là cô. Lảng qua ký ức anh, cái âm rên rỉ kia chùng xuống thành thủ thỉ. Xa ngút mà gần gũi. Đau đớn mà dịu êm. Cô đã nhìn ra anh chưa? Anh tin, dù chỉ một cái liếc mắt của cô, anh vẫn thu được, ngay cả những phản xạ nhỏ nhất. Nhưng anh vẫn không dám chắc là cô chưa hề nhìn ra anh. Một người khách lạ bỗng xuất hiện trong cái quán nhỏ này, đâu phải là việc hay xảy ra... Anh sừng sững đứng đó, lẽ nào cô chỉ chú mục vào cái bao hàng và gã chồng?

Nhưng anh nhận ra mình đã ngồi khá lâu, nên lại đảo mắt vào tủ hàng. Chẳng còn gì có thể mua ngoài mấy gói thuốc rẻ tiền. Anh không hút, nhưng vẫn gọi một gói, để sẽ quãng đi chứ không thể cứ tiếp tục ngồi ỳ ra thế này.

Không phải cô, lại vẫn bà già xuất hiện. Sau khi lấy gói thuốc cho anh, bà hỏi anh có cần diêm. Anh lắc đầu, cảm ơn, tìm cách gọi lại câu chuyện.

- Cái anh hỏi này là con bà phải không?
- Nó đó chứ ai. Trời cho có một mình nó. Hồi nhỏ cứng quá, lớn chẳng ra làm sao. Tưởng cưới vợ về, lo chí thú làm ăn, thì khá được, vậy mà nghèo cũng cứ nghèo. Tiền bạc có bao nhiêu đưa hết cho nó... Bà già nửa như nói với anh, nửa như độc thoại.
- Vợ anh ấy hình như không phải người ở đây?
- Thì vậy đó...

Những câu nói của bà già cứ như treo trước anh một quả bóng. Anh dồn sức dấn vào, nó lại bật sang hướng khác. Bà già tiếp tục rơi vào trạng thái lơ mơ. Anh nhón chân ngồi dậy, nhìn ngược về hướng chiếc xe. Nó vẫn còn đấy.

Cô lại hiện ra bên giếng nước, tay cắp cái thau. Anh ngồi thụp xuống ghế, ghé mắt qua khe liếp. Cô nhưn người kéo sợi dây gàu. Một khoảng lưng lộ ra, trắng run dưới nắng. Dây mới đích thực là làn da thuở ấy. Tháng ngày, bao thăng trầm, thay đổi chỉ có thể làm sạm đi duy nhất gương mặt cô... Anh càng tin chính là cô đang ở bên mình...

Cô đổ nước, vớt những bộ quần áo nặng trĩu, đen đúa ra. Hai cánh tay chống vào cái thau, đỡ cả khoảng lưng trĩu nặng. Mắt anh nhòa đi.

Bóng gã chồng lảng vảng. Vẫn những tiếng hậm hực, làm bầm. Anh làm sao có thể bước lại bên giếng mà hỏi chuyện cô trong tình cảnh thế này?

Thời gian nặng trĩu trôi qua cái bóng cây cứ dài dần ra trước cửa quán. Đã hơn hai tiếng đồng hồ, kể từ khi anh rời khỏi xe. Đúng là tiến thoái lưỡng nan, anh không thể nào rời mắt khỏi cô, nhưng cũng không có lý do để nấn ná thêm được nữa. Mà chẳng lẽ quay trở lại xe, ngồi dưới cái nắng cong người và chờ đợi chẳng biết đến lúc nào... Anh định gọi thêm chai nước nữa, nhưng lại nhìn thấy chai kia còn bỏ dở trên bàn, ruồi bu đen. Anh chưa hề đụng đến nó, từ ngậm đầu đắng ngắt.

Anh ý cam, thêm thiếp, ráng rũ khoảng bồng bình trong trí óc. Có lẽ hãy nghĩ về công việc ngày mai, thứ công việc đã nhồi anh suốt bao năm. Anh đã ném mình vào đó và tất cả rã ra từng mảng, tan chảy, trôi đi cùng thời gian, cuốn theo cả linh hồn cả thể xác...

Cô vẫn hi hục cùng thau quần áo. Có lẽ đây là thứ công việc của ngàn ngày. Giữa cái nơi quạnh vắng, hoang vu bát ngát này, phải định nghĩa cuộc đời cô là gì? Ngẫm vậy chứ đời cô thì có mấy khác anh? Giữa anh và cô, nếu thực đây là cô, có những tương đồng đầy hài hước, đáng cay về ý nghĩa cuộc đời. Cái tương đồng ấy trôi song song qua một hố thẳm ngay giữa, không cách gì bồi lấp...

Có tiếng máy xe ỳ lên phía đầu khoảng dốc. Trái tim anh như bị ai bóp nghẹt. Một cuộc chia tay? Có đúng là lại một cuộc chia tay? Hay người đàn bà trong kia chỉ là một sản phẩm của ảo giác. Cả vụ hỏng xe, cả ngôi quán này, đều là sản phẩm của một cuộc đào thoát ngắn hạn khỏi hiện thực quá nhàm chán bởi chính linh hồn? Và anh đang bập bênh trong giấc mơ giữa một cơn say?

Điều ấy vẫn xảy ra. Ngay cả cô của ngày xưa cũng chỉ là một âm bản, một nửa của chính anh thất lạc mà anh mãi mãi kiếm tìm... Anh lìm lìm với những ý nghĩ ấy trong khoảng thời gian để chiếc xe trôi từ lưng dốc xuống cuối dốc.

Và giờ nó đã đến, thật rồi. Còi toe lên. Bóng gã lơ đu cửa, đập thình thịch vào thành xe những tiếng ầm ầm như có láy âm:

- Lên xe, lên xe! Nè, ông kia, ngủ rồi hả?

Anh muốn cất mình khỏi ghế mà không sao nhúc nhích được. Bóng cô nhòe đi trước mắt. Anh thềm lao lại, siết chặt hình thể ấy trong tay, vùi mặt mình vào gương mặt ấy, hứa định một thời điểm trở về...

Anh cầm ba lô, bước lùi ra khỏi quán sau khi ném vội lên bàn tờ giấy bạc. Bà già hiện ra, nhìn tờ bạc trên bàn và ông khách đang thất thần lùi khỏi quán bằng ánh mắt ơ hờ.

Chiếc xe trôi chậm chậm. Anh nhào lên, tay vít cửa xe. Bóng cô từ giếng nước bỗng lao vụt vào nhà trong. Từ mé ấy, một đứa trẻ chạy chúi về phía cô. Gã đàn ông lăm lăm cây roi trên tay, quát nháo nhào theo sau con bé. Cô gào lên, ôm con bé vào lòng.

Trong khoảnh khắc cuối cùng, anh thấy gã đàn ông vung roi. Cô đưa tay ra đỡ. Bàn tay xòe lên trong không khí với năm ngón cong oằn.

Anh hét to một tiếng, tay bưng ngực, ngã chúi vào người gã lơ. Những ánh mắt trên xe dồn cả lại.

- Ông ấy bị sao đó?

- Trúng gió, hay là cảm nắng... Trời nắng thế này... Có ai giúp một tay?

***

Xe xuôi hết dốc. Nó phải chạy bù cho khoảng thời gian đã mất khi phải dừng lại sửa.

Chiều xuống dần phía đồi núi mênh mông...

Chuyện không thể gọi tên

Cặp kính anh đã tháo bỏ đầu giường. Mặt chiếc đồng hồ không nhìn rõ số, mờ mờ một quãng trắng trong đêm. Anh bật điện thoại, hướng ánh sáng về phía nó. Vẫn chẳng thấy. Cô đang ngủ, ngực ập vào chiếc gối ôm, thở đều. Nằm thêm một lúc, anh chỗi tay ngồi dậy. Cô thở nhẹ, trở mình về phía ngược lại. Lại thở đều. Anh đã buông hai chân xuống đất, nghĩ sao, trườn người lên hôn nhẹ tóc cô. Cô cảm râm:

- Ngủ đi. Mai lại dậy trễ...

Anh không trả lời, quờ tay lấy gói thuốc trên cái tủ đầu giường.

Trăng sau mưa. Ướt. Một chuỗi sương huyền bí lóe dọc thành lan can. Anh vẫn không mang kính lên. Ngắm đêm qua cặp mắt của người cận thị có cái hay của nó. Những đốm đèn phía xa tỏa lên thành quãng. Lạ lùng. Rờn rợn.

Chiếc điện thoại đã hiện rõ màn hình. 1 giờ 44, nó đang nhảy... 1 giờ 45. Anh chống hai tay lên thành lan can. Đốt một điếu thuốc. Còn khoảng mười đến mười lăm phút nữa. Thấy ướt ướt dưới chân, anh bật đèn trần ban công. Thì ra mưa tạt. Hôm nay thứ bảy. Cô sẽ về muộn hơn. Có tiếng máy xe nổ từ xa. Xa thế này khó phân biệt là một chiếc hay hai chiếc. Đôi khi gã chờ cô về. Đôi khi cô chạy một mình. Thường thì một mình. Chiếc xe trắng. Chờ thêm một lát. Tiếng máy xe lại lịm. Đúng "lịch" còn khoảng bảy phút nữa.

Mấy con thiêu thân bay quàng đập vào mặt anh. Anh mang kính lên. Tạnh mưa, thiêu thân lại vào. Nguyên nhân là cái bóng đèn kia. Anh vào phòng, lấy chiếc ghế. Đáy cái chụp đèn đầy xác thiêu thân. Anh vụn cái chụp. Một đám thiêu thân khô cong. Nhưng anh nghĩ, nếu đổ xác chúng ra cái bóng đèn sẽ quá sáng. Lại vụn vào. Tốt nhất là tắt luôn cái đèn đi. Anh trả chiếc ghế vào phòng. Trở ra. Ngồi trong bóng tối. Việc vụn cái chụp đèn mất mười ba phút. Cô vẫn chưa về. Con hẻm cách dưới chân anh chín mét. Có lẽ hơn một chút. Phía dưới có một cái cột đèn. Ngược sáng. Nếu cô có ngược mặt lên cũng sẽ chẳng thấy anh. Nhiều đêm anh đã cho phép mình nhô hẳn đầu ra khỏi thành lan can. Những đêm trong tuần, cô thường về sau 0 giờ. Thứ bảy, chủ nhật, ngày lễ thường khoảng 2 giờ. Đôi khi sớm hơn, hoặc trễ hơn. Cái nắp cống dưới mặt hẻm bật lên thành một âm khô. Gã thanh niên tắt máy cho xe trôi vào hẻm. Chiếc xe dừng lại. Hôm nay cô mặc một cái váy màu vàng. Vàng hoa hướng dương. Hướng dương nửa đêm. Vàng lưng tỏa ngược ánh đèn, xanh như một thứ kem. Cô rút điện thoại, bấm phím. Gã thanh niên móc gói thuốc. Cô vừa nghe điện thoại vừa chia tay. Gã thanh niên gắn thẳng điếu thuốc lên môi cô. Bật lửa. Cô kẹp điếu thuốc trên hai đầu ngón tay. Rít vài hơi, chia lại phía gã. Gã quay đầu xe. Cô vẫn nói chuyện điện thoại. Tiếng máy xe nổ. Còn lại mình cô trên mặt hẻm. Anh nép hẳn vào bụi cây trên sân thượng. Nước lạnh buốt trôi xuống cổ. Cô vẫn nói chuyện điện thoại. Bất ngờ, cô ngược mặt lên. Theo phản xạ anh giật mình chui tọt đầu vào lan can. Tất nhiên cô không thấy. Nhưng anh kịp nhìn rõ trong một tích tắc những vệt kim tuyến lấp lánh trên hai quầng mắt cô. Quầng mắt tô rất đậm, cũng hắt ánh vàng kim. Hai vệt chì kẻ lông mày đen nhánh. Cô cách anh chín mét, nhưng dường vẫn nghe mùi hương tỏa dịu dịu...

Cuộc nói chuyện qua điện thoại kéo dài hơn mười phút. Cô đóng nắp máy, lục cái bóp tìm chìa khóa. Con chó xù từ trong nhà lao vọt ra. Nó quấy đuôi, mũi chúi vào đôi giày cao gót. Cô kéo

sợi xích. Con chó lảng xãng chạy trước. Nó gác chân lên cột đèn. Cô kéo mạnh sợi xích. Con chó đi theo hướng giật lùi vào cửa. Tiếng rít dài của kim loại. Anh còn nghe thêm một chuỗi lách cách, cô vặn ổ khóa.

Trăng trượt qua đỉnh đầu. Thành lan can ướt lạnh. Anh rút điều thuốc cuối cùng, bóp cái gói. Đêm còn lại đúng nghĩa đêm. Mênh mông. Anh ở ngoài mọi căn nhà. Anh mở cửa sân thượng. Khoảng cách với dưới kia đã là mười hai mét. Có một chuyến bay ngang đầu. Không rõ cất cánh hay hạ cánh. Đèn đỏ dưới cánh chớp đều. Gió. Gió khiến anh khẽ rùng người. Ánh đèn phía phòng cô còn sáng. Cô đang tẩy trang, bước vào bồn tắm. Anh chỉ nghĩ đến đấy, chưa bao giờ lấn thêm. Tại sao nhỉ? Anh tự mỉm cười. Ánh đèn bên kia tắt hẳn. Anh ngồi thêm một lúc. Một con chó sủa, âm điệu nửa tỉnh nửa mơ. Lắc ắc.

Khi anh trở lại phòng, cô đã nằm ngang qua mặt nệm. Anh đẩy nhẹ, vừa một chỗ. Lại nằm xuống. Cô nghiêng rặng. Chắc ngủ say. Anh lùa tay tìm được mấy sợi tóc. Đưa lên môi, cắn nhẹ. Con chó ngoài hẻm vẫn sủa. Mặt cô trắng dưới ánh đèn từ cửa sổ hắt vào. Lông mày cong. Sống mũi thanh tú. Cô đẹp. Anh nghe mùi thuốc lá từ miệng mình hôi gắt, trộn với mùi thơm từ mái tóc cô. Chẳng ra một thứ mùi gì cả. Đồng hồ điện thoại chỉ 3 giờ 21. Anh tắt máy. Cổ thro thật sâu. Sức nhớ mình quên để chuông báo thức, anh lại mở máy. Ánh sáng từ màn hình làm cô thức giấc. Cô trườn ngang người anh. Đầu gối thúc thẳng vào bụng. Cô lão đảo bật đèn phòng vệ sinh.

- Sao anh chưa ngủ đi?
- Mai em cứ kêu. À mà anh đã để báo thức.
- Mấy giờ?
- Bảy...
- Sớm thế? Chín đi.
- Ừ...

Cô quàng tay ngang bụng anh, nằm xuống. Anh lật ngang về phía cô, thấy đôi mắt mở to. Cô cười.

- Tỉnh mắt rồi.
- Thôi ráng ngủ đi.
- Không ngủ được nữa thì sao?
- Chẳng phải em nói anh sáng mai phải dậy à?

Cô kéo bàn tay anh đặt lên ngực mình. Anh để yên. Cô cũng nằm yên. Lát sau, anh biết cô đã ngủ lại.

Anh vẫn dậy đúng 7 giờ. Cô chưa dậy. Không có cảm giác thèm ngủ, anh đã quen với những giấc đêm chỉ chừng hơn bốn tiếng. Anh đẩy nhẹ cửa ra lan can. Nắng đã gắt. Cửa nhà đối diện vẫn khép im. Con chó xù cào cào bên trong, rên khẽ. Nó thềm ra ngoài. Nhưng việc ấy chỉ có thể đến sau bốn đến năm tiếng đồng hồ nữa. Cô dậy khi mọi người đã vào giấc ngủ trưa. Anh xuống lầu. Có lẽ đi kiểm cái gì ăn sáng rồi mua về cho cô luôn. Đi ngang chỗ con chó đang cào, rên rĩ, anh dừng lại. Liếc nhanh vào bên trong. Sau lớp cửa sắt bên ngoài, còn một lớp cửa nữa. Trí tưởng tượng dẫn anh lên cầu thang, đẩy cửa phòng cô, nhìn vào gương mặt say ngủ, không trang điểm. Nó như thế nào nhỉ? Anh chưa bao giờ nhìn cô lúc không trang điểm. Tuy nhiên cô cũng mới chỉ đến ở đây được vài tháng.

Khi anh trở về nhà, cô đã dậy.

- Anh mua hủ tíu. Gỡ bịch, bỏ vô tô cho em nhé?
- Bữa qua mình mới ăn hủ tíu mà.
- Chết, anh quên.
- Thôi bỏ tú lạnh. Đi, tiện ghé chỗ nào ăn. Trưa về tính sau.
- Cũng gần trưa rồi đấy.

- Vậy chút nữa đi ăn trưa luôn.
- Còn sáng nay? Tuần trước mình dự định làm gì nhỉ?
- Chắc đi mua cái gì đó... Để em nghĩ coi...

Tất nhiên cô luôn nghĩ ra một cái gì đó để mua.

Ngày chủ nhật trôi qua trong mấy thương xá. Chiều là rạp xi nê. Một bộ phim có người đi ra đi vào. Có nữ có nam. Hình như có vài người yêu nhau. Cô kéo tay anh:

- Về.
  - Giờ ra làm sao lấy xe?
- Họ đành ngồi lại thêm gần một tiếng.
- Chúng ta nên có con - Anh bảo cô trong bữa ăn tối.

Cô cười:

- Mình sẽ lại phải đón bà về ở chung.

Anh im lặng. Cô cũng chuyển đề tài:

- Bữa nay có đá banh không?

Anh gật. Cô hỏi:

- Vậy anh lên lầu hay em lên lầu?
- Anh lên lầu.

Cô chuyển kênh. Anh lục tủ lạnh lấy lon bia. Những trận banh thường diễn ra vào giờ nhà bên đèn tắt. Cô vẫn đi từ 5 giờ chiều. Anh có thể tập trung vào từng đường chuyền. Bữa nay lại khác. Vừa mở cửa phòng, liếc sang nhà đối diện, anh thấy một người đàn ông đứng bên lan can. Anh chưa thấy ông này bao giờ cả. Ít ra là từ lúc anh bắt gặp cô lần đầu trong hẻm. Người đàn ông mặc bộ đồ thể thao màu trắng. Quần soóc. Áo có một cái sọc màu đỏ chạy vắt ngang ngực, trên có hình một cái vợt. Tóc ông ta đã bạc, nhưng người còn đậm chắc. Anh thấy cô thấp thoáng trong phòng. Người đàn ông đứng nhìn dọc con hẻm một lúc. Thoáng bóng cô đi ra. Rồi cả hai người vào. Rèm kéo lại.

Anh quay về với màn hình ti vi. Cầm remote. Âm thanh vợt lên quá mức. Tiếng cô dưới nhà:

- Em đang coi ca nhạc đó nghe.

Anh giảm âm thanh, nghĩ sao bấm phụ cho ti vi tắt hẳn. Mở nắp lon bia, anh uống từng ngụm chậm rãi.

Cô lên:

- Sáng mai phải đi làm. Thôi hôm nay ngủ sớm.
- Tùy em.
- Da em rất quá. Cả ngày nay đi nắng- Nói đến đó cô la một tiếng - Ôi...!

Anh gật mình:

- Chuyện gì vậy?
- Thấy da rít, mới nhớ bữa nay quên mua kem!

Mặc cô cầm rầm với những món mỹ phẩm, anh mở lon bia tiếp theo. Định uống, nghĩ sao lại cất mình dậy:

- Em ngủ trước. Trận banh chưa hết...
- Em thấy anh có coi đâu?
- À... nghĩ giữa hiệp. Tắt. Anh xuống lầu đây.

Xuống đến nửa thang, anh nghe trong phòng tiếng cô hát. Bản nhạc trên ti vi vừa phát. Cô luôn thuộc ngay những giai điệu vừa coi trên ti vi. Hát hết đêm ấy. Hôm sau coi chương trình khác, lại đổi bài khác.

Trận banh đã hết hiệp một. Đang chương trình quảng cáo. Bia. Ti vi. Hàng không. Gần hết hai lon bia. Anh có cảm giác hơi buồn ngủ. Vươn vai một cái. Duỗi thẳng hai chân. Anh thấy hai mũi bàn chân chỉ còn lộ ra lấp ló qua đỉnh bụng. Bụng mình to rồi. Có lẽ phải tập thể thao. Đi bơi? Cô sẽ đòi theo! Đánh ten-nít? Hay đấy. Mai sẽ vào công ty hỏi mấy đứa bạn về sân bãi.

Nghĩ đến ten-nít, anh nhớ lại người đàn ông ở ban công đối diện. Tay vẫn cầm lon bia, anh lững thững lên lầu, không quên kẹp theo gói thuốc.

Ánh đèn vàng nhẹ hắt ra từ cửa sổ đối diện. Anh ợ một cái. Mùi bia ứa lên. Bông rạt. Sau tấm rèm có bóng người thấp thoáng. Rồi đèn bật sáng. Cô vén rèm nhìn ra ngoài, rồi lại buông xuống ngay. Đúng là cô. Nhưng chỉ thấy mái tóc dài. Bờ vai.

Đèn lần lượt bật sáng từ lầu trên xuống lầu dưới. Có tiếng rít cửa sắt. Anh chồm vội ra thành lan can. Cô đứng áp vào một bên cửa. Chiếc áo ngủ mỏng tang. Một cái đít xe lúi ra cửa. Người đàn ông hỏi nãy. Đã thay bộ đồ khác. Người đàn ông ngồi trên xe, kéo đầu cô gái lại. Một cái hôn lên má. Anh thấy cô đưa nốt má bên kia. Ông ta để máy. Cô đứng vẫy theo bằng tay phải, tay trái vẫn cầm cái điện thoại. Ánh đèn phía sau xe đổ lờ mờ cuối hẻm.

Cô bấm máy. Con chó xù chạy quẩn dưới chân. Cô ngồi xuống, vừa nói chuyện qua điện thoại vừa vỗ vỗ đầu nó. Cuộc điện đàm ngắn. Cô bỏ máy vào cái túi trước bụng. Gió lướt qua mặt hẻm. Tấm áo ngủ dán xuôi thân thể cô. Anh thấy một cặp chân thẳng, đầy đặn. Chờ con chó gác chân lên cột đèn xong, cô trở vào. Không thấy tiếng rít cửa sắt. Cô khuấy hẳn. Anh hơi cúi người dòm xuống phía dưới. Quả là hai lá cửa chưa kéo lại. Thế nghĩa là cô còn trở ra. Anh mỗi một điều thuốc, phả khói ngược lên bầu trời. Trăng trời ngợp sau những đám mây. Hôm nay không mưa. Gió hơi ngợp. Anh lại thò cổ qua lan can. Hẻm vắng ngắt. Đèn vàng vọt. Lũ thiêu thân hôm nay không xuất hiện. Một con mèo phóng loảng choảng trên mấy tấm tôn phía dưới anh. Anh lại thềm một ngum bia. Cái lon đã rỗng. Phải nhớ đem xuống. Sáng mai rất có thể cô sẽ phát hiện đêm nay anh lên sân thượng uống bia một mình. Chẳng sao cả. Nhưng anh vẫn thấy không nên để cô biết điều đó. Anh muốn xuống lầu lấy thêm một lon bia, nhưng thò mặt ra khỏi lan can, anh lại nghĩ, thôi. Có tiếng máy xe. Hẻm giờ này rất hiếm xe vào. Thì ra là gã thanh niên. Không thấy cô xuất hiện. Gã thanh niên tự đẩy xe vào nhà. Lần này thì tiếng cửa sắt rít một hồi dài. Đèn dưới lầu tắt. Đèn trên lầu tắt.

Anh xuống trệt. Một trận bóng đá khác. Giải ở một quốc gia nhỏ. Anh không theo dõi giải này. Lúc này cơn buồn ngủ ập đến, nhưng giờ đầu anh chỉ thấy khô khốc. Đã quen với những giấc ngủ từ quãng 3 giờ sáng, có lẽ đêm nay sẽ phải nhồi nốt vài trận banh. Cũng may, đêm chủ nhật, đài phát nhiều bóng đá.

Cuối cùng anh ngủ quên trên ghé. Ti vi vẫn mở. Khi anh tỉnh dậy, màn hình đã chuyển sang cảnh mấy gã đàn ông đồ sộ đang đánh nhau. Cổ anh mỗi như vì nằm sai tư thế. Chẳng biết đã mấy giờ. Anh ngần ngừ không biết có nên lên sân thượng nữa không. Đi ngang phòng, thấy cánh cửa khép hờ. Bên trong máy lạnh vẫn mở. Anh chỉ định đóng lại rồi lên tiếp, nhưng cơn buồn ngủ cùng cái cổ đau tức kéo anh vào.

Đám bạn rất nhiệt tình khi thấy anh có ý định gia nhập nhóm ten-nít.

- Đúng đấy, bụng mày bự thế kia. Chỉ vài tháng nữa là... hai thằng không còn nhìn thấy nhau. Tập đi là vừa.

Những gã hiểu ý, bật lên cười hô hố. Anh gật đầu:

- Mua vợt và đồ ở đâu?

- Ở đâu chả có, ten-nít giờ phát triển, tỉ lệ thuận với mấy thằng phát phì như tụi mình!

11 giờ, anh nhận được tin nhắn của cô: Đi ăn trưa không? Tin nhắn lại: OK.

Ở quán ăn trưa, cô hỏi:

- Tụi nó vừa rủ, cuối tuần này đi X tắm biển. OK nha!

Anh vuốt gáy, thấy vẫn hơi mỏi:

- Ừ.

- Vậy em dặn tụi nó chừa chỗ xe, đặt thêm phòng.

Anh thở ra. Có lẽ phải đổi gió hai ba ngày thật. Khi trở về sẽ bắt đầu đánh ten-nít.

***

Từ X về, anh thấy trước cửa nhà bên một ổ khóa bằng đồng bắt vào hai sợi xích vòng ra từ bên trong. Anh nhớ trước đây cô chỉ dùng cửa kéo, không có ổ khóa này. Tối ấy, như thường lệ, đèn vẫn tắt. Anh chờ đến 3 giờ sáng. Chiếc ổ khóa vẫn câm lặng. Một tuần như thế trôi qua. Anh hiểu cô đã rời khỏi con hẻm. Bình thường như lúc đến.

Mai vàng cát trắng

- Ông chống liếp lên đi, tài bảy giờ qua mất rồi đó!
- Bảy giờ... à... bảy giờ - Ông lão ngồi dậy lơ mơ - Vậy thằng Cu Đen đâu?
- Nó vô núi hồi sớm. Bốn giờ tụi bạn đập liếp ầm ầm, ông dậy mà không nhớ à?
- Ủa - Lão đám lưng, thả chân xuống bộ ván, theo thói quen quờ quờ tìm đôi dép. Sực nhớ, bữa qua con Ki Ki đã tha đâu mất một chiếc, lão húng hắng:
- Mai con Hai vô chợ, bà biểu nó mua giùm tui đôi dép. Tết nhất tới nơi rồi, hồng lể đi chân không...

Tiếng bà:

- Để tui nói. Mà ông chịu khó xỏ đôi của tui mấy bữa. Trời ơi, có đôi dép...
Mới bảy giờ hơn, nắng đã chang chang mặt lộ. Đôi ba phút vụt qua một chuyến xe. Cát ném lên mái lá rào rào. Cách bờ lộ một khoảng, anh thanh niên lưng tựa gốc cây. Mới sáng ra đã ngáp vặt. Thấy cái liếp quán kẹt nhẹ, anh thanh niên hựm đứng lên:

- Mở hàng trễ bác Hai? Tài bảy giờ qua mất rồi!

- Ủi chao, nó qua kệ nó! Chắc đã bán được gì. Anh vô đây mà ngồi ghé. Sáng giờ buôn bán gì chưa?

- Buôn bán gì mấy cái gốc cây... - Anh thanh niên uể oải - Bác cho con thêm ba điều thuốc. Hôm qua nữa là sáu, bác ha?

Tiếng bà già sau chái vọng lên:

- Sáu gì? Hôm nay ba nữa là bảy?

- Ờ, chập tối con lấy thêm một điều lể, quên lừng. Bác nhớ ghi hết giùm con.

Bật quẹt châm điều thuốc, mắt anh thanh niên nheo nheo. Hơi thuốc đầu ngày, ran ran ngón tay. Lòng hốt nhiên như có sóng:

- Cô Hai đi đâu sớm, bác?

- Nó vô làng, xay nhờ cối nếp. Làm mấy cái bánh in cho thằng nhỏ ăn Tết. Tội nghiệp...

- Hăm ba rồi, anh Hai có tin gì chưa bác?

Ông già vội liếc ra sau chái:

- Anh đừng hỏi lớn, bả nghe lại khóc cả đêm. Cái giống đàn bà ưa khóc đêm. Năm ngoái, chờ đến ba mươi nó có về đâu! - Lão lắc nhẹ đầu, nhìn mông mặt lộ. Đầu bác hút vào cát trắng.

Ngã nam ngợp tận núi xanh.

Thanh niên làng này cứ lớn là đi. Đi mãi, Tết nhất cũng chẳng thèm về. Nhưng bắt chợt lâu lâu cũng thấy đám con nít bu đen đường xóm, ở giữa uy nghi một ống quần jeans áo vẽ. Tay xách vai mang. Bay mùi xà bông. Làng đêm ấy tự nhiên nghe tiếng cái lương inh ỏi. Vài hôm, thêm một đám trai nữa bỏ làng đi và cũng thêm những giọt nước mắt đêm đêm âm thầm nhỏ xuống...

Một chiếc xe du lịch tấp kít lè đường. Tiếng đàn bà nheo nheo:

- Mà de lại chút coi.

Anh thanh niên bật dậy, vuốt vội vạt áo, hạ cái nón xuống tay, cuộn tròn:

- Dì coi mua giùm con một gốc về thành phố chưng Tết?

- Bây gọi ai là đi? Cái mặt muốn già hơn tao.

- Dạ... dạ- Anh thanh niên mặt đỏ rần - Dạ... chị...

- Bao nhiêu một gốc?

- Dạ, tùy, dì... chị ưa gốc nào, em nói giá gốc đó.

- Cái gốc giống ông thần tài kia bao nhiêu?

- Dạ thiệt tình, cái này giống quá mà. Bữa qua có xe ngang, trả em một trăm...
- Đó là bữa qua, chớ bữa nay bao nhiêu? Có cái gốc cây đào trong núi, vốn liếng gì đâu mà mắc quá vậy?!

- Dạ, em đi cả tháng, cực lắm. Đâu dễ tìm ra một cái gốc giống ông thần tài như vậy. Chị mua giúp em! Ở thành phố làm đâu có tự nhiên...

- Năm chục!

- Chị trả vậy tội em...

Ông lão nghe tiếng dập cửa xe...

Anh thanh niên hiện về bên cửa. Thả mình xuống ghế. Chiếc nón vẫn vò vò trong tay. Buồn.

Anh rút thêm điều thuốc. Hàng đã không bán được, lại tốn thêm điều thuốc.

- Bữa giờ bán mấy gốc rồi Tư?

- Mới hai gốc, chưa đủ bù công bác à.

Im lặng. Tàn điều thuốc cong cong trên đầu hai ngón tay cột giẻ. Mấy vết nâu còn thắm ra ngoài. Trước sân, một cơn chột nhỏ dựng lên mấy cọng cỏ khô. Vài cái bịch ni-lông bị máng lại trên mớ gai đám xương rỗng, đang lay nhẹ dưới nắng. Chàng thanh niên rít hơi thuốc cuối, gẩy vôi cái tàn ra sân. Con Kì Kì bật dậy, né cái tàn ngùn khói.

Bà già bưng chõng bánh từ chái sau lên:

- Ông bác giúp tui cái liếp.

- Bà lại phơi nữa làm gì? Có mấy cái bánh, ngày nào cũng phơi!

- Tui biểu thì ông làm đi. Mốc hết, Tết nhất lấy gì ăn.

Anh thanh niên bật dậy:

- Bác để con.

Tám liếp ngả ngang sân. Bà già xếp bánh. Một chiếc xe qua. Bánh bay chấp chới. Bà già nhìn theo chiếc xe, chửi đồng:

- Tổ cha mày! - Đoạn quay sang anh thanh niên - Anh khiêng giúp tui vô trong kia. Khổ ghê, con trai biệt dạng. Dầu quần quật cả ngày. Còn thẳng nhỏ, mờ sáng là đi...

- Cu Đen làm gì trong núi, bác?

- Nó theo đám bạn chặt mai. Mấy bữa rồi về không. Mai mỗi năm mỗi ít.

- Mà mai năm nay, nghe đâu được giá. Nó kiếm được đôi cành, đủ ăn Tết bác à.

- Tết nhất gì. Không khéo lợi giò ra đó.

Có tiếng xe lóc xóc. Chàng thanh niên bật dậy, ngoảnh vôi phía sau:

- Hai... Hai về rồi!

Thiếu phụ gỡ nón, đứng lui vào bóng râm, quạt mạnh. Chàng thanh niên mau mắn gỡ cọng thun ràng cái thúng phía sau. Hai ngón tay bằng cong lên, giật nhẹ.

- Hai xay bao nhiêu nếp?

- Đủ làm vài cái bánh thắp nhang ông bà. Vớ lại cho thẳng nhỏ ăn Tết.

- Thúng sao nặng vậy?

- Gạo. Tui vừa lên chợ về.

Ông già vôi hỏi ngay:

- Thế mà mua đôi dép cho ba chưa?

Thiếu phụ nén tiếng thờ dài:

- Dạ, ba chờ thêm ít bữa. Cận Tết hãy hay ba à. Sợ lạnh chân, ba mang đỡ đôi của con đi!

Ông già cảm râm:

- Hết bả biểu tui mang dép bả, giờ đâu lại biểu tui mang dép dâu. Riết rồi cái nhà này toàn đàn bà.

Bà già nhăm nhắng:

- Tết nhất còn bao thứ không lo, cứ lo đôi dép. Mà quanh năm có đi đâu đâu, cứ đòi dép với guốc?!

Ông già xuôi giọng:

- Tui biết, tui biết. Là tui nói vậy thôi. Dép guốc làm gì. Già rồi...

Anh thanh niên nhanh miệng:

- Tối con để lại đôi của con cho bác mang. Ở nhà con còn đôi khác.

Thiếu phụ nhìn anh thanh niên:

- Đôi ở nhà là dép Tết. Mới sắm phải không?

Anh chàng đỏ mặt:

- Hai chọc quê tui hoài.

- Tui giỡn thôi. Biết giàu rồi. Một cái gốc cây kia bằng ba bốn đôi dép.

Nụ cười trên môi chàng trai như bị vuốt đi. Anh đứng thừ với cái thúng trên tay. Thiếu phụ rướn cổ nhìn ngang mặt chàng:

- Thôi, tui xin lỗi. Tư giận đó à?

- Không... - Chàng trai lắc đầu, bưng cái thúng về phía sau - Con để đâu hả bác?

Tiếng bà già:

- Nếp anh bỏ trên bàn. Gạo trút vô lu giùm tui.

Những hạt gạo đầu tiên rơi xuống lu loong coong.

Đổ gạo xong, chàng trai lặng lẽ vợ cái nón, bước ra sân, trở về ngồi nơi gốc cây ven lộ. Nắng ràn rạt mặt cát. Gió hập từng cơn. Biển xa, xa chói lói ngoài kia. Gió đầy vị muối. Chàng trai liếm môi. Muối vào tận môi anh. Mằn mặn. Chàng lại thêm thuốc. Sực nhớ ra điều thuốc còn lại để quên trong cái gói trên bàn. Chàng gục đầu, mắt chui dưới nách nhìn vô. Thấy bóng thiếu phụ đang đứng vẩn lại cái khăn trên đầu. Hình như cô cũng nhìn về phía anh. Chàng thanh niên vội vã đưa hai tay bưng mặt, kê nó trên đầu gối. Mấy ngón tay bị thương đau nhói, khẽ giật lên. Có nỗi gì vời vợi. Không phải sóng, không phải gió. Không phải tiếng mẹ ru hời. Sao nó cứ u hoang trối dài dằng dặc. Cái nỗi vời vợi ấy đã cắm phập vào chính mấy ngón tay anh đây. Khi quãng choảng con dao xuống đất, nhìn máu đỏ ròn ròn, anh mới sực hiểu, hồn mình vừa trôi ra ngoài thân xác.

Từng chiếc xe vẫn vụt ngang trước mặt. Cái bóng cây thu vào tận gốc. Trưa rồi ư? Chàng thanh niên như người, quơ cái giỏ treo trên cành cây. Lấy chai nước, tu một ngụm. Giở thêm cái gói lá. Vậy là sáng nay chẳng bán thêm được gốc nào. Mà ăn thì vẫn phải ăn.

- Tư vô nhà ăn cơm với tui.

Chàng trai giật ngoàng người. Hai bàn tay vẩn lại như muốn bóp bẹp gói lá bên trong. Đó là cái bánh, làm bằng khoai mì luộc, giã nhừ, giữa bỏ miếng nhân đường tán nâu.

- Tui... tui ăn ngoài này được rồi. Hai cứ vô ăn với ông bà...

- Tư vô ăn chung. Có gì ăn đó. Hay là còn giận tui vụ dép guốc? - Thiếu phụ ráng làm mặt nghiêm nhưng môi cứ muốn bật cười trở lại.

- Không, tui có giận gì Hai đâu.

- Vậy vô nhà ăn cơm!

Chàng thanh niên mở cái giỏ, bỏ gói lá vào trong, định treo trở lại cành cây. Thiếu phụ vội đưa tay:

- Tư đem vô đi. Mọi người ăn bánh của Tư. Tư ăn cơm với mọi người.

Chàng thanh niên cười thèn lện, tay xách cái giỏ, đi theo thiếu phụ vô nhà.

Nồi cơm một sắc nâu nâu. Bà già lấy thêm xấp bánh. Bữa nay có cả bánh tráng cuốn cá hấp.

Ba cái bánh chàng thanh niên đem theo được thiếu phụ bỏ ra giữa mâm. Chàng nhìn chúng, bàn tay cứ muốn thò ra cướp lại. Thiếu phụ bóc bánh, cắn một miếng:

- Ngon ghê. Bác ở nhà làm hả Tư ?

- Mẹ tui còn thấy đường đâu mà làm. Tui chế ra đó.

Thiếu phụ tự nhiên im lặng. Chỉ còn tiếng nhai và tiếng gió ngoài sân. Ông già cất giọng, như nói chuyện một mình. Ông kể chuyện xưa. Rất xưa. Thuở ông còn theo thuyền đi làm cá:

- Cực mà vui. Vui mà cực. Cực đến độ thẳng Hai nhà này theo vài chuyến rồi bỏ lên bờ đi tuốt!

Thiếu phụ cười buồn:

- Ba nhắc ảnh hoài. Má buồn rồi kìa!

Bà già buông chạch đôi đũa, lắc đầu:

- Tao không buồn nữa. Nó có đi thêm ba cái Tết nữa tao cũng chẳng buồn! Con vợ nó có buồn thì buồn chớ tao hông cần?

Nói xong, bà cất lưng bước vội ra sau chái. Thiếu phụ nhìn theo thờ dài:

- Má lại ra sau nhà khóc đó!

Ông già cảm râm:

- Đúng là đàn bà! Khóc bao lâu nay chưa hết nước mắt hay sao mà cứ khóc hoài?!

Chàng thanh niên cầm miếng bánh trắng cuốn trên tay, lóng ngóng không biết làm sao. Thiếu phụ vội hỏi:

- Tư ăn đi. Kệ má. Cả nhà quen mấy vụ này rồi!

Nói vậy, nhưng thiếu phụ lại ngồi thừ, buông đũa.

Đôi mắt ẩn dưới vành khăn như có cát. Cát nơi đây phủ bạc đời người. Những hài nhi rụng ra trên cát. Những cuộc tình vùi nhau trên cát. Cát cuống gót người đi, lặng lẽ đón nhận người về. Dưới mắt chàng trai, cát không còn sơ nguyên màu trắng. Cát hóa u huyền màu khói, đôi khi là màu đêm, cả màu của tiếng gì vẫn nhói nhói dội lên trong đáy ngực...

- Ờ, nãy giờ quên mất thằng Đen! Nó ăn gì trong núi hả Hai?

- Kệ nó. Nó đi riel rồi cũng quen. Cứ tìm đồ ăn trong núi. Có khi vô rẫy người ta bẻ trái. Tui cũng mừng là nó biết tự lập!

- Năm nay nó bao nhiêu rồi, Hai?

- Tết này nữa là mười hai.

- Trời! Vậy nó sinh năm Hai mới... mười sáu?!

Thiếu phụ cắn một miếng bánh:

- Thôi, Tư ăn đi!

Bỗng có tiếng ông già la lớn:

- Tư, Tư! Xe tới, xe tới!

Chàng thanh niên ném miếng bánh ăn dở, ù ra mặt lộ như một cơn lốc. Thiếu phụ tựa cửa nheo mắt nhìn theo. Một ông trung niên đầu hói, chỉ người khiêng liền lên xe ba cái gốc cây hình thù vụn vẹo. Ông ta móc bóp, đặt vào tay chàng thanh niên mấy tờ bạc. Lại còn vỗ vỗ vai nói câu gì đó. Chàng thanh niên cuộn tròn mấy tờ bạc trong tay, vuốt nhẹ thành xe. Mắt dẫn deo nước. Bóng xe đã khuất mờ mặt lộ, chàng vẫn đứng nhìn theo. Mồ hôi nhỏ xuống từ hai khóe cười đen đúa...

Thiếu phụ nói lớn:

- Vô mánh rồi heng!

Chàng thanh niên cũng cười:

- Ừa, mừng thiệt. Vậy là Tết năm nay má con tui đỡ cực! - Chàng nói vọng xuống chái sau - Bác Hai, cho con gởi tiền bả thuốc!

Thiếu phụ nói khẽ:

- Tư đừng hút thuốc nữa!

- Vậy Hai bán cho ai? Mà tui muốn bỏ thuốc hồi nào hông được. Có điều... buồn, cứ hút hoài!

- Tư nên dành dụm...

- Để làm gì Hai? Ăn không đủ, lấy gì dành dụm?

- Bộ Tư không tính lấy vợ sao?

Chàng thanh niên mắt xa xăm. Đầu lắc nhẹ...

- Sao Tư không trả lời?

- Sao Hai bắt ép tui hoài vậy?

- Ừ... thôi không nói nữa. Mà Tư...

- San há Hai?

- Tư đừng bỏ làng đi là được. Đất này khó thiệt, nhưng vẫn nuôi được mình mà!

- Tui đi để má cho ai?

- Ờ há...

Chàng thanh niên quay trở lại bàn. Thuốc còn một điếu:

- Hai đừng cản tui nha. Tui hút hết điếu này rồi bỏ.

- Chắc không?

- Chắc!

- Hứa đi! Như em út hứa với chị Hai!

Thiếu phụ phì cười, bưng mâm cơm ra chái sau nhà, chẳng đợi nghe chàng trai hứa. Khói thuốc khét lẹt. Đầu điều thuốc cong gồ, nổ lép lép. Chàng trai nút hõm má. Con Kì Kì cuộn tròn một khoanh dưới chân chàng. Chàng thanh niên ngồi xuống, kéo xích con chó vô lòng, vuốt nhẹ: "Mày là đực hay cái hả con? À đực, mày tên Kì Kì mà! Mày giống tao. Ở đây xa làng, làm sao mày kiếm vợ đây Kì Kì? ..."

Từ đó đến chiều, chàng trai hết đi ra gốc cây, ngồi chưa nóng chỗ lại thấp thòm đi vô. Ngả chiều. Cái nóng càng thiêu đốt. Ông già nằm thiêm thiếp trên mặt ván. Hàng quán im lìm. Mấy con ruồi lười nhác bò rờn rờn chớp mũi ông.

- Thằng Đen sao giờ này chưa về hả bây?

- Kệ nó, nó lớn rồi, ba. Với lại nó đi cả đám bạn.

- Mấy bữa giờ này nó về rồi. Sao tao thấy sốt ruột quá...

Bà già lại nói vọng lên từ sau chái:

- Vô vô cái miệng ông! Già rồi rảnh, nằm đó mà nói bây!

- Tội thằng nhỏ. Nó biểu tui, nếu bán được mai con mua cho nội đôi dép. Nó hối hận vì con Kì Kì của nó tha mất dép nội. Tìm cả buổi hồng ra. Chắc con Kì Kì tha ra lộ, mấy thằng ve chai lượm mất rồi.

Bà già nhảm nhảm:

- Đó, nói vòng vo rồi cũng về chuyện dép.

Chàng thanh niên nhìn thiếu phụ:

- Thường mấy giờ thằng Đen về hả Hai?

Thiếu phụ nhìn lung con đường trước nhà. Bóng núi đã đổ rợp đến ven lộ:

- Mấy bữa thường giờ này nó về rồi.

- Hay để tui vô núi kiếm nó?

- Núi mệnh mông vậy, Tư kiếm ngả nào? Mà thôi, nó lớn rồi, nó biết tự lo...

Chàng thanh niên nhìn thiếu phụ, ngại ngần:

- Nhưng tui biết Hai đang lo...

- Làm sao Tư hiểu nổi bụng tui? Mà thôi, để chặp nữa rồi hay.

Chàng trai thờ dài, lại loanh quanh ra lộ. Một chiếc xe vụt qua, chàng nhìn theo hút bóng cho đến khi nó tan trong những dải nhiệt nhập nhòa: Phía ấy là hướng nam. Là thành phố. Là nơi những chàng trai tuổi chàng lớp lớp ra đi. Điều gì níu chàng ở lại đây. Mẹ già! Còn điều gì nữa? Quê hương! Chàng tự rùng mình - Còn gì... nữa? Cát! Cát ư? Cát ở đâu? Cát ở mọi nơi! Cát vàng. Cát trắng. Và... cát khói, cát u huyền...

Phía cuối con đường xuất hiện bóng dáng một thằng nhỏ. Nó chạy lúc lắc. Thằng nhỏ rõ dần.

Không phải Cu Đen! Chàng thanh niên chột dạ...

Thằng nhỏ vác trên vai một nhánh mai lớn. Hoa bắt đầu chúm chím những nụ vàng. Nó chỉ dừng khi chàng trai giăng tay chặn lại. Thằng nhỏ bụng gập xuống, tay bưng ngực:

- Thằng Đen...

Thiếu phụ từ trong nhà lao ra:

- Thằng Đen... thằng Đen làm sao, con?

- Nó... nó... chặt được cành mai này. Lúc tuột xuống, nó cứ vác trên vai không chịu buông ra.

Nó vướng. Nó tuột tay. Nó té...

Thiếu phụ gào lên. Bà già từ chái sau thốc tháo lao ra. Cả nhà nhón nháo. Thằng nhỏ vẫn hồn hèn:

- Nhưng nó hồng sao đâu! Chỉ lợi giò, đứng lên không nổi! Con đem cành mai này về trước cho nó. Còn mấy thằng kia ngồi canh...

Thiếu phụ cầm đầu lao về hướng núi:

- Má ở lại coi nhà!

Chàng thanh niên lặng lẽ chạy sau thiếu phụ:

- Hai chạy chậm thôi. Để tui với thằng nhỏ vô trước!

- Để tui đi với Tư.

Thằng nhỏ chen vô:

- Cô chú chạy từ từ, chờ con với. Thằng Đen đi hồng nổi, chớ vẫn cười!

Thiếu phụ cũng phải bật cười theo. Chàng thanh niên bàn:

- Lúc về, mình đi vòng ngoài kia núi, tới thẳng nhà bà lang Diêu.

- Mà khổ quá, nhà đang Tết nhất. Đến đôi dép của nội còn chưa mua nổi. Lấy gì chạy thuốc cho nó đây?

- Hai quên là tui...

- Hiểu rồi, Tư đừng nói nữa. Số tiền đó Tư còn phải lo cho má...

- Nếu Hai ngại, tui cho Hai mượn... Còn nhành mai kia... Thế nào chẳng có người mua... Mà biết đâu...

- Biết đâu cái gì hả Tư?

- Biết đâu Tết này ba thằng Đen sẽ về...

Thiếu phụ chùng bước chạy. Chàng trai ló thêm một đoạn nữa cũng dừng.

- Nếu ba thằng Đen về, Tư sẽ ghé nhà, ăn Tết với bọn tui chứ?

- Ủa, sao Hai hỏi tui vậy?

- À không... Mà thiệt... tui cũng vô duyên...

- Không... tui mới vô duyên...

Thiếu phụ cười, quay sang thằng nhỏ:

- Gần tới chưa con?

- Dạ, qua ngã này, lên đoạn nữa...

Thiếu phụ thở dài:

- Cái giống mai, nở làm gì một mình trong núi, đúng là vô duyên...

Chàng trai nói lời:

- Mà thằng Đen... không chịu buông nhành mai, để cho té cũng thiệt vô duyên?

- Ờ, hé...

Nắng chùng chình xuống núi. Chiều nhạt. Đã hết một ngày nhưng chưa hẳn tàn năm.

Hợp đồng của quý

- Cậu hãy bám theo cô ta từ địa chỉ này, trước 0 giờ. Sau đó đập vào mũi xe cô ta, hoặc làm thế nào đó tùy cậu, lúc cô ta chạy qua cầu, nhớ là phải lựa ngay đoạn thanh sắt đã gãy, chỗ tôi sẽ chỉ cho cậu. Số tiền này sẽ thuộc về cậu.

- Thời hạn bao lâu?

- Càng sớm càng tốt. Mà thôi, một tháng được không? Chắc chắn rồi, một tháng, tôi không thể chờ lâu hơn.

- Ông thông cảm, đây là việc tôi không bao giờ nghĩ là mình sẽ làm trong đời. Nhưng...

- Tôi biết, rất biết cái chữ nhưng của cậu. Cậu cần tiền!

- Tại sao ông nghĩ vậy? Trong khi ông chưa hề gặp tôi, chẳng biết tôi là ai...

- Người ta không cần phải lên đến mặt trăng mới biết trên ấy không có nước.

- Mà tại sao ông lại chọn tôi để nhờ việc này?!

- Tôi chọn ngẫu nhiên.

- Ngẫu nhiên? Ngẫu nhiên mà ông biết tôi cần tiền?

- Ai không cần tiền, nào, cậu chỉ cho tôi quanh đây có ai không cần tiền? Tôi biết, cậu có thể nhìn vào mặt tôi và nói một câu cũ rích: Tiền bạc không phải là tất cả! Nhưng tôi nói lại cho cậu nghe: Người ta không thể làm bất cứ điều gì, nếu không có tiền!

***

Đêm cuối thu. Lạnh. Ánh đèn soi rờn rợn mặt nước sâu đen. Anh ném thử một cục đá. Dường như không phải tiếng "tôm" quen thuộc, mà là một âm trầm đục hơn, đó là tiếng "phụng". Như vậy là nước rất đặc. Một đoạn lan can bê tông đã gãy, trơ ra mấy đầu sắt hoen gỉ. Từ đó xuống mặt nước, khoảng cách chừng bốn mét. Một người lộn xuống, cái chất đen đặc dưới kia sẽ nuốt chửng toàn bộ. Y như một nắm mồi được lấp tự động. Và cô ta sẽ chìm.

Mất dấu vĩnh viễn.

Mặt anh đầy nước. Một thứ nước cay cay, nhớt, không rõ là gì. Ngoài lộ, xa tít tắp, có tiếng còi xe cứu thương, âm thanh mòn mỏi, ít ra lúc này cũng là ba giờ sáng. Anh quờ tay. Cái bì thư dày cộm vẫn nằm dưới gối. Một số tiền khiến anh hoảng loạn. Nó vẫn ở đó, tất cả là sự thực. Sự thực như ba đêm rồi trôi qua, anh choàng dậy nửa khuya, vẫn thấy nó ở đó. Cái bì thư đã rã ra, hờ cả cạnh, mấy tờ bạc lấp ló.

***

- A lô, công việc của cậu đến đâu rồi? Cái điện thoại xài được chứ? Cậu nghe tôi nói rõ không?
- Cảm ơn, nghe rõ. Hay là...
- Cậu đã cầm tiền của tôi. Việc chẳng thể "hay là" được nữa rồi! Tôi khuyên cậu đừng nghĩ đến việc chạy trốn hay hủy bỏ hợp đồng với tôi. Tôi vẫn còn nhiều cái bì thư như thế, để đưa cho nhiều thằng khác nữa giống cậu. Và đêm trước là cô ta, hôm sau đến lượt cậu. Dòng sông ấy đủ chứa vô số người mà! Hề hề, mà tôi đùa đó...
- Tôi không thích đùa kiểu này chút nào.
- Rồi, vậy không đùa nữa. Bản chất tôi cũng chẳng thích đùa chút nào. Đêm qua cô ấy về lúc mấy giờ?
- Tôi chưa nhận diện được cô ấy. Thật tình tôi đã đứng và chờ, nhưng hình như cô ấy không đến điểm mà ông dặn.
- Rồi cô ta sẽ đến. Cậu đã mất ba ngày trong số ba mươi ngày rồi đó. Tôi dặn lại một lần nữa nhé. Cô ta luôn mặc toàn màu đen. Đấy, đấy chính là lý do tôi chọn cô ta. Tôi thích những gì màu đen.
- Nhưng tôi có dính dáng gì đến màu đen đâu? Sao ông chọn tôi?
- Cậu có màu đen trong mắt, trong não, trong tâm hồn. Thôi, tôi nhắc lại, cậu đã mất ba ngày trong số ba mươi ngày.

***

Anh dừng xe chéch mé điểm đợi. Ánh đèn từ tầng trên hắt xuống xanh rì. Dưới trệt, hai cánh cửa khép chặt, thi thoảng một người lách ra. Phố vẫn đông. Hơn mười giờ khuya, đêm lạnh đẫm, anh vẫn nghe cổ khát cháy. Đẩy xe bằng hai chân, anh ghé một bà già bán nước rau má bên lề đường. Mua một bịch, anh rít hai hơi đã nghe róc róc. Chát đường trong bịch nước càng khiến cổ họng anh khô hơn. Nếu dò hỏi bà già để tìm kiếm thêm thông tin, anh biết là một việc ngu xuẩn. Bà ta đã thấy rõ mặt anh. Anh nổ máy, cho xe lao đi thật nhanh, như chỉ là một khách qua đường. Đào một vòng, anh quay lại lề bên kia, tìm một vị trí để bà già bán nước rau má khỏi thấy mặt.

Mười một giờ hơn, cô ta xuất hiện. Một bộ đen tuyền từ trên xuống dưới. Sắc đen khiến anh rùng mình. Có một tiếng động lạnh lạnh như tiếng kim loại va vào nhau vang lên từ vô thức, khiến anh co rúm người. Cô ta đi một mình. Anh tính trong đầu khoảng thời gian chạy xe từ đó đến đoạn cầu có lan can gãy. Khoảng nửa tiếng. Như thế là gần 0 giờ. Nếu đêm nay là đêm trừ tịch, một con người sẽ rụng xuống dòng sông ngay cận phút giao thừa. Anh tin, đó là những phút đậm đặc tính chất ma quỷ, trước khi một ngày mới bắt đầu. Anh sẽ trợn mắt mình vào đám ma quỷ ấy, có lẽ thượng đế sẽ khó lòng nhận diện anh hơn?

Cô ta đảo mắt nhìn lại phía sau, cho xe quành sang lề đường bên kia. Anh giật choàng mình thêm lần nữa. Điểm cô ta tấp vào chính là cái thùng của bà già bán nước rau má. Cho đến lúc

ấy anh mới ngấm ra, dường như có một sự quái đản nào đó. Một bà già bán nước rau má bên lề đường, vào lúc nửa khuya của một đêm cuối thu se lạnh. Chát nước khi nãy dâng lên cổ họng anh, sền sệt tanh. Anh nuốt vội xuống một ngụm hơi, đẩy tất cả trở lại vị trí cũ. Hai bàn tay lóng nhóp, anh chùi xuôi mé đùi.

Cô ta không uống rau má, mà nói đôi câu gì đó với bà già. Gương mặt trắng trên cái cằm cổ cũng trắng xoay dọc con đường. Anh ngẩn người trên yên xe. Cô ta quá đẹp. Một sắc đẹp trẻ thơ. Thời gian dường như chưa bao giờ ngưng tụ một giây phút nào trên ấy. Nó trong suốt. Cô ta lại đảo xe. Anh hụp vội xuống nhìn mặt đường. Tia đèn lia ngang tầm ngực anh. Không thể ngăn được một cái ngược lên, ánh mắt anh va phải mắt cô ta. Ánh đèn phía đuôi xe lừ lên trong khoảnh khắc cô ta bẻ cua nơi ngã tư. Anh vẫn chưa kịp nổ máy.

***

- Đêm nay tình hình thế nào rồi, anh chàng của tôi?

- Tôi đã nhận diện được cô ấy.

- Tốt lắm. Nhưng mới chỉ nhận diện thôi sao? Mà có đúng là cô ta không?

- Căn cứ theo những điều mà ông mô tả, địa chỉ ấy, giờ giấc ấy, trang phục ấy... Tôi tin đó đúng là cô ta. Nhưng...

- Cậu lại nhưng nữa rồi...

- Nhưng có chắc đó là người mà ông muốn...?

- Nếu không muốn, tại sao tôi lại phải thuê cậu? Tôi dùng chữ thuê thẳng thừng nhé.

- Tôi muốn biết, nhất định phải biết điều này, tôi mới làm theo những gì mà ông cần: Tại sao ông lại muốn làm thế với cô ta? Cô ta nợ ông điều gì?

- Tò mò không phải là đức tính của người làm những công việc thế này. Có điểm nào đó ở cô ta khiến cậu chùn tay chằng?

- Ít ra, tôi cũng thấy đó là một vẻ mặt rất ngây thơ.

- Tôi đã đoán trước điều này. Đó là sai lầm của cậu. Và đến lúc tôi cần phải cảnh cáo chính thức với cậu. Cậu nhìn thấy vẻ ngây thơ nơi cô ta, vậy là cậu chùn tay. Và cậu sẽ là người thay thế cô ta đấy!

- Trời ơi, sao lại là tôi? Sao lại là tôi? Ông thật là quái đản!

- Tôi đoán, cậu còn muốn dùng nhiều từ ngữ nặng nề hơn nữa. Cậu muốn nguyên rửa tôi là con quỷ đội lốt người? Nhưng tôi còn thua xa quỷ! Mà thôi, cứ cho tôi là quỷ đi. Vậy, con xúc xắc trong tay tôi đã lăn vào cửa cậu, nghĩa là cậu phải làm! Thế nhé. Cậu đã mất thêm một ngày nữa rồi đấy.

***

Anh đập mạnh vào hai cánh cửa kéo, miệng thì thào qua khe hở:

- Làm ơn... Tôi muốn mua rượu!

Trong nhà có giọng cảm ràm:

- Sáng mai rồi mua, giờ không bán nữa.

Ba bốn cánh cửa đều như thế. Anh quyết định vòng xe lại bãi chợ. Đoạn đường khá xa, nhưng nếu trở về với cái đầu chưa mụ đi bởi hơi men, anh biết mình không thể nào tiếp đi được.

Anh gọi một chai thứ rượu hạng bét, màu nhò nhò, mùi hăng hắc. Thứ rượu dành cho cánh phu xe nửa đêm về sáng, chẳng biết người ta bỏ những gì trong đó. Giờ này, chốn này, chỉ có loại rượu ấy.

Với số tiền còn để trong cốp xe, anh thừa mứa để có hàng trăm đêm khướt ra với những món đốt đời, hoặc làm người ta lịm đi. Nhưng nó khiến anh hoảng sợ mỗi lần nghĩ tới. Tuy nhiên, để nó ở nhà anh lại chẳng yên tâm. Thành thử hể anh đi đâu, nó theo đó, ngay ngáy như một khối thuốc nổ dưới yên ngồi. Giá một chút nữa đây, trong phút lảo đảo trên đường về, có kẻ nào đó biết khối tài sản dưới cốp xe anh, chặn lại, lúi cho anh một dao vào ngực. Thế mà lại nhẹ nhàng.

Cô ta xuất hiện. Như một nghi thức, đảo xe vòng sang chỗ bà già bán nước rau má. Và không hề uống. Mưa đổ lầy rầy. Khuôn mặt trắng tái dưới chiếc mũ trùm đầu của áo mưa. Một cái áo mưa đen. Phố vắng hơn đêm trước, cũng mười một giờ hơn. Anh thụt xe vào một con hẻm gần đó, mũi xe hướng ra. Cô ta vừa vút qua, anh nỗ máy, bám theo. Phía trước, cách chừng trăm mét, cái đèn lái đôi lúc nháy lên, đỏ rợn.

Một mình, nhưng anh có cảm giác đang đứng giữa sân vận động đã tắt đèn, nơi tâm điểm của vòng tròn chính giữa sân. Xung quanh, khán giả vẫn yên vị, dõi mắt xuống. Tất cả đều cảm lạnh. Một phần mười triệu con mắt như một bầy cá rĩa vào gáy anh đang nổi bập bênh. Anh trôi. Sau đuôi ánh đèn xe ma ám. Cây cầu hiện ra, mưa xiên xiên, vàng vọt, càng lúc càng nặng hạt. Anh nghiêng răng tăng ga. Hai chiếc xe đã song song. Khuôn mặt dưới áo mưa như chờ sẵn, hướng sang anh. Một nụ cười. Anh lão đảo, tay lái bên trái đập mạnh vào thành cầu. Chiếc xe gấp vuông trước khi lết ngang mặt xi măng. Nước tóe lên. Một tiếng két của thắng xe. Cô ta ngoảnh lại:

- Xin lỗi, anh có sao không? Tôi không hề va chạm với anh mà.

Anh như nghe thấy trong đầu gối có tiếng rào rào. Ba bốn chiếc xe khác cùng lao lên mặt cầu:

- Mưa thế này, đường trơn lắm...

- Anh có sao không? Có cần đưa vào bệnh viện không?

Cô ta bước hẳn xuống xe. Gương mặt trắng lạnh cúi xuống mặt anh đang nhăn nhó vì đau. Một người hỏi:

- Anh ấy là bạn cô phải không?

- Vâng, bạn tôi. Mọi người cứ đi. Chúng tôi thu xếp được.

Anh cắn chặt môi dưới, dựng xe lên, quên cái đầu gối chắc chắn không được ổn.

- Cái này của anh phải không?

Bàn tay trắng muốt chìa ra. Anh suýt chúi xuống thêm lần nữa. Khi chiếc xe lật ngang, gói tiền đã văng ra khỏi yên xe mở bung.

- Vâng, của tôi, của tôi! Cảm ơn cô.

- Anh có chắc là sẽ chạy xe về nhà được không?

- Tôi không sao... Cảm ơn cô.

Thêm một nụ cười. Cái đuôi xe đỏ nhòà dưới những vạt mưa đan dày.

***

Anh ngồi chờ cuộc gọi như thông lệ. Ba mươi phút trôi qua. Máy báo tin nhắn "Cau da mat them mot ngay nua". Toàn bộ xương cốt hóa lỏng, trôi tuột ra khỏi cơ thể anh. Bàn tay run bần, anh bấm phím gọi lại:

- Sao ông biết tôi chưa làm gì cô ta đêm nay? Ông cho thêm kẻ theo dõi tôi à?

- Có cần phải làm thế không? Chẳng phải cậu đã bảo tôi là quỷ sứ sao? Quỷ sứ thì có gì là không biết chứ.

- Đúng, ông là đồ quỷ sứ. Tôi sẽ không thực hiện hợp đồng này nữa. Mặc xác ông với trò chơi quái gở này. Đêm mai, ông hãy gặp để tôi trả lại số tiền. Tôi vẫn giữ nguyên đây. Nếu ông không gặp, tôi sẽ ném nó xuống sông, ngay vị trí ấy... Xem ông làm gì được tôi...

- Cậu cứ làm thế đi. Khi cậu nói ra như thế, cậu sẽ chẳng dám làm đâu.

Chỉ còn lại những tiếng tút dài.

Tám thân anh đổ ập xuống, cả cơ thể bốc hơi nghi ngút. Đám nước mưa bay lên từ bộ đồ ướt sũng, từ chiếc đầu gối rần rật.

Đêm ấy, anh lên cơn sốt. Một mình.

***

Suốt ba ngày liền anh không ra khỏi nhà. Trong cơn mê man, anh vẫn nằm chờ một cú gọi lại, hoặc một cái tin nhắn. Chiếc điện thoại vẫn im lìm. Nếu không có những cơn sốt liên tục ập đến, vui anh vào trạng thái mê mị, chắc chắn anh đã đập đầu vào tường trong một khoảnh khắc

cùng quần nào đó. Hắn ta đã chán cuộc chơi? Hắn ta tạm buông tha anh ít ngày, trước khi bước vào đợt khủng bố mới? Hay đơn giản nhất, hắn biết thừa tình trạng của anh lúc này và bỏ mặc anh?

Trước sau gì, thời hạn vẫn còn đó, anh chẳng thể chạy đâu cho thoát, hoặc là anh, hoặc cô ta. Giả thiết một, nếu cô ta bị thanh toán đúng như hợp đồng, sẽ có hai kẻ đạt được mục đích: hắn và anh. Hắn thì dĩ nhiên rồi, phần anh với số tiền ấy dư sống cả một đoạn đời dài. Cô ta thì sao? Chẳng sao cả. Một cái bản lề lật qua, sau khi lộn xuống dòng sông, nếu là thiên thần, cô ta sẽ bay lên. Còn giả thiết hai, nếu anh bị thanh toán, sẽ chẳng ai đạt được mục đích cả. Ngay cả cô ta, hiểm họa vẫn nguyên đầy. Và một kẻ khác, anh không biết mặt, tiếp tục được cục xúc xắc trong tay hắn lăn tới. Bi kịch vẫn tiếp diễn.

Coi như định mệnh đã chọn mình, anh không đập chiếc điện thoại vào tường, không đem số tiền ném xuống dòng sông, không tiếp tục những lời lẽ thách thức nữa. Ngay sau trận sốt này, khi anh đủ sức dắt xe ra khỏi nhà, hợp đồng sẽ được thanh lý. Đó là một cách để anh chiến thắng hắn, chiến thắng chính mình.

***

- Tại sao suốt mấy ngày qua ông không gọi cho tôi?

- À, chàng trai trẻ. Cậu đã dứt sốt rồi phải không?

- Ông biết tất cả? Hừ, quỷ sứ, đúng là quỷ sứ. Tôi chấp nhận trò chơi này của ông. Có thể lắm, sau khi đẩy cô ta xuống sông, ôm trọn số tiền, tôi sẽ trích ra một phần tư, mướn một kẻ khác đẩy ông xuống vị trí ấy.

- Một ý tưởng rất độc đáo, vô cùng độc đáo. Cậu dọa tôi đấy à?! Nhưng cậu có tin là tôi vẫn đợi một ngày, có kẻ dám làm như thế với tôi không? Nhưng hiện tại nó vẫn chưa đến. Vậy là tôi vẫn phải làm công việc này. Cụ thể là bản hợp đồng với cậu. Cậu vẫn nhớ rõ số ngày còn lại của mình đấy chứ?

- Tôi nhớ rõ. Ngay đêm nay, hợp đồng sẽ được thanh lý. Sau đó, với số tiền, tôi sẽ giúp ông đạt ý nguyện, bị một kẻ nào đó đẩy xuống sông.

- Tốt lắm chàng trai trẻ. Theo tôi biết, cô ta vẫn chưa thay đổi thời gian biểu, lịch trình. Chúc cậu thành công.

***

Không phải một đêm mưa sùi sụt như lần trước. Mặt trăng thanh khiết, sáng lạng lẽ qua khe hở những tòa nhà và tàn cây. Anh quên tính đến khả năng này. Ánh trăng sẽ soi tỏ cả đoạn cầu, lúc sự việc xảy ra. Thật bất lợi cho anh. Nhưng anh chấp nhận tất cả, như một cuộc chơi, một định mệnh, một trò gieo xúc xắc.

Bộ đồ đen hiện ra bên kia đường. Nếu không có ánh đèn, anh tin đó sẽ là gương mặt được tưới đẫm trắng, nổi lên trên sắc đen huyền bí ấy. Một họa sĩ có thể thay hai cánh tay của cô ta bằng một đôi cánh. Nó sẽ vỗ phía trên những đám mây ngũ sắc, hay một cái phong đầy cỏ non, thế là hoàn hảo hình tượng một thiên thần. Thiên thần không giới tính, thiên thần chỉ mang nét mặt trẻ thơ, quả đúng là gương mặt mà anh đang dõi mắt nhìn lúc này đây. Nhưng đã nhận hợp đồng với quỷ, anh sẽ thuộc về phía quỷ, sát hại những thiên thần.

Cô ta chạy chậm. Thong dong. Thật hợp cánh với một đêm trăng yên bình. Ánh đèn sau đuôi xe không còn bám lên một sắc đỏ rờn rợn như những đêm trước. Nó như một vì sao bản mệnh, chỉ cho anh con đường phải đi tới. Anh giữ một khoảng cách vừa đủ. Với vận tốc này, thời gian đến cây cầu sẽ trễ hơn. Càng tốt cho anh. Đứng vào phút giao nhau giữa ngày và đêm, 0 giờ, anh sẽ lách qua khe hẹp của mọi phán xét. Ngay cả tội ác cũng có khoảnh khắc thích hợp cho nó.

Cây cầu hiện ra. Bạc trắng ánh trăng. Xa nhà cửa. Xa con người. Gió rười rượi vuốt vàng trán anh bằng những sợi tóc. Cô ta bắt đầu tiến đến chân cầu. Anh cho xe thu ngắn khoảng cách.

Cái đoạn lan can gãy quá đỉnh cầu một chút. Khi xe anh bắt đầu lên cầu, trên đỉnh cầu, cô ta đột nhiên dừng lại. Anh đạp thắng chú nhủi, vờ quay lại sau quan sát bánh xe, như vừa cán phải vật gì đó.

Cô ta dựng xe, bước xuống, tiến lại phía lan can. Anh dừng hẳn, vờ lúc lắc chiếc xe, trong khi mắt vẫn không rời mục tiêu bằng một cái nhìn nghiêng nghiêng. Bóng trang phục đen nổi bật dưới màu trắng sáng lóa trên đỉnh cầu. Cô ta vịn lan can, mặt hướng ra sông, gió thổi ngược mái tóc. Anh quyết định bước xuống, dắt bộ chiếc xe, tiếp cận mục tiêu. Lúc này, anh cho phép mình nhìn cô không rời mắt. Như cái nhìn ngẫu nhiên, tò mò của chàng trai nhìn một cô gái đẹp nửa khuya ra đứng trên cầu...

Khi anh chỉ còn cách mục tiêu trên chục mét, cô ta bỗng rời bước, lững thững bước về phía đoạn lan can bị gãy, ánh mắt tò mò nhìn xuống mặt sông. Chỉ cần anh quăng thật nhanh chiếc xe sang một bên, hợp đồng sẽ được thực hiện nhanh gọn đến không ngờ. Khoảng cách chỉ còn vài sải tay. Đúng lúc ấy, có tiếng máy xe tiến lên cầu. Anh ngoảnh lại. Một ánh đèn. Việc sẽ bị chậm lại khoảng vài chục giây. Chẳng sao. Anh tiếp tục đẩy xe tiến sát mục tiêu. Khi đã nhìn rõ mặt cô ta, anh dừng lại, thờ dốt. Dắt chiếc xe vẫn nổ máy, để số, lên đến đỉnh cầu làm anh cũng thấm mệt.

Cô ta quay lại nhìn anh. Một nụ cười. Vẫn nụ cười ấy. Anh có cảm giác cô ta đã quen anh từ lâu lắm, trước cả cái đêm xảy ra vụ té xe nọ.

- Chào anh. Hình như anh thường đi làm đêm về giờ này? Cái chân anh đã khỏi hẳn chưa?

- Cô... cô vẫn nhớ tôi sao?

- Nhìn chiếc xe anh tôi nhớ ra. Chẳng phải nó vẫn bị trầy hết một bên sao...

Anh gạt chống xe, thở hắt ra một hơi. Ánh đèn xe khi nãy vụt qua. Cô ta nheo mắt nhìn theo, nở một nụ cười vu vơ. Dường như thường trực trên môi cô ta là những nụ cười như thế. Một nụ cười tươi nguyên, nở cận kề phút giây định mệnh. Hình như lòng anh hơi chao đi tí chút. Không được, anh nghiêng chặt răng, liếc nhanh đoạn lan can gãy, trong lúc ánh mắt cô ta còn dõi theo chiếc xe vừa qua cầu. Khoảng sông đen ngòm ngay sau lưng cô ta. Anh tiến lại, vờ lững thững dòm xuống. Cô ta hường ứng, dù tỏ ra đôi chút sợ sệt, tay vẫn bám mấy cọc sắt gỉ hờ ra nơi đầu lan can. Anh tỏ vẻ an nhiên, một chân đá đá đoạn sắt gãy:

- Nguy hiểm quá. Sao người ta không sửa lại đoạn gãy này...

Câu nói của anh bị cắt ngang bởi một cú đẩy rất mạnh từ phía sau. Người anh xoay một vòng, tay kịp chụp cái mép lan can gãy. Thêm một cái đạp nữa. Khoảnh khắc cuối cùng, anh thấy mặt trắng sáng rực qua vai áo đen. Một gương mặt cũng đen, ngược sáng với ánh trắng.

Cú rơi đậm đặc, không vọng một thanh âm.

Mặt cầu vắng ngắt. Gió lùa một mảnh giấy vụn bay là là dưới trăng, trước khi đáp xuống mặt nước. Sắc trắng của mảnh giấy nhòa dần.

***

- A lô, ông đấy phải không?

- Thế nào, cô gái?

- Hợp đồng đã được thanh lý.

- Xin chúc mừng cô. Tôi thấy tất cả rồi. Đẩy luôn cái xe xuống sông đi nhé. Cô thật tuyệt vời!

Chuyện chúng tôi

Lũ chúng tôi bọn người tứ xứ kẻ chào đời bên sông Hậu, đứa chôn nhau mãi nẻo sông Trà, thế rồi chẳng biết do thiên địa chỉ giáo ra sao mà lục đục kéo nhau về hội chung một lớp. Cái tập thể lớp chúng tôi là một tập thể cực kỳ kỳ cục, ở chỗ nó được tạo thành bởi hai mươi hai phần

tử đều thuộc phái "húi cua", hai mươi hai bờ ria đang kỳ đổ bộ xanh xanh trên mép, hai mươi hai giọng nói khêu khào như vịt đực. Cái tập thể mà bạn khó có thể tin được là nó có mặt ở trên thế gian này. Ấy vậy mà buồn thay đó lại là sự thật! Chúng tôi chẳng có lấy một nàng kẹp tóc nào để có thể đùn đẩy cho mọi công việc của phe áo dài, ví dụ như là lớp phó đời sống, lớp phó văn nghệ hay thủ quỹ chẳng hạn. Thế rồi chúng tôi lại phải phân công lấy với nhau và lo... hành chức. Thôi thì cứ tạm coi là ổn! Nhưng có một điều này thì phải đáng để nói là buồn thật: những buổi chiều ngọt ngọt trên giảng đường, cả hai mươi cặp mắt chúng tôi chẳng có lấy một điểm nhìn tươi mát nào khác ngoài cái bảng đen khô khốc và cặp kính đăm đăm đến nặng nề trên mắt thầy giảng viên. Thế mà trong bầu không khí khô khốc ấy chúng tôi vẫn phải tồn tại và tồn tại cho hết năm năm chờ ngày mãn khóa.

Nhưng qui luật của Thượng đế bao giờ cũng có vẻ công minh, bù lại những thiệt thòi trên lũ chúng tôi có thể cho phép bộ đồ đã một tuần rồi chưa giặt vẫn được tồn tại trên người. Giờ giải lao 5 thẳng tùm lại truyền tay nhau một miếng thuốc đen nhả khói mịt mù, nói chuyện tào lao và tuôn ra những tràng cười hô hố mà chẳng có lấy một ai để mà phải mắc cỡ.

Thuở ấy lớp tôi có một gã tên Xuân, lờ một vài thằng có đọc "Số Đỏ" của nhà văn Vũ Trọng Phụng nên dù tóc hần chẳng có gì để lấy làm đồ, chúng tôi vẫn kêu hần là "Xuân tóc đỏ". Hần học rất khá, và cũng phá hết sảy.

Công việc mà chúng tôi thường xuyên phải thực hiện đó là hai bữa cơm hằng ngày của tụi sinh viên nội trú. Khi mà mái nhà ăn thôi bốc khói, tiếng cạo nôi quèn quẹt của mấy chị nuôi vang lên là lúc giờ ăn đã điểm. Ký túc xá rộn ràng bởi bản đồng ca của chén muống, tiếng hát, tiếng hò và rất khế mà bên ngoài chẳng ai nghe thấy là tiếng nhọt nhẹ của chiếc bao tử đói chẳng hện giờ. Tám thằng chung nhau một cái bàn nho nhỏ mà tâm điểm là xoong canh và chiếc rổ cơm ngà ngà nhiều lớp. Tám cái bụng rỗng được thể hiện bằng tám chiếc muống được đưa ra cùng một lúc. Bỗng thằng "Xuân tóc đỏ" đưa tay ngăn cả lũ lại, hần hếch mũi và cất giọng ồ ồ:

- Khoan! Khoan quý vị, trước khi nhập tiệc mời quý vị nghe tớ đọc một bài thơ khai vị đã chứ!

Tụi tôi cười nhìn nhau, mà thôi tạm coi cái thằng mắc dịch này diễn trò gì đã nào.

Gã làm điệu bộ trang trọng hết như vị đại biểu chuẩn bị lên đọc báo cáo, khịt mũi, e hèm và không quên đưa tay xéch quần một phát. Sau một tràng dài nhái giọng kính thưa các loại kính, hần đưa tay nôi canh trực chỉ và đọc:

*Nồi canh lẹo đẹo nước trong veo
Một ít cọng rau bé tẻo teo
Mỡ biếc theo làn hơi gợn tý
Thoáng hành trước gió khẽ đưa vèo...
Lòng run, chân sụi, tiền không có
Mắt đốm hoa cà, túi mốc meo
Bụng đói thôi đành ta ném thử
Trời ơi, như nước lạnh ao bèo!*

- Ô, hồ!

- Âu, ầu coi chừng kỷ luật hết tấu à nghe!

Chỉ một thoáng sau thôi, mặn, lạt, cứng, mềm chi đều vô bụng hết chọi. Và thiệt chẳng hiểu vì sao mà "tác giả" bài thơ trên, ba mươi phút sau được Ban giám hiệu gọi lên nhắc nhở, vì đã

súc phạm danh dự chị nuôi(!)

Ba chén cơm buổi chiều chẳng hề nào bù lỗ được chỗ năng lượng đã tiêu hao cho trận bóng chuyền kể đó. Đêm hôm ấy tôi nằm nghe tiếng suối mơ róc rách chảy trong bao tử, mông lung nghĩ tới chuyện nhà, chuyện lớp và phập phồng lo cho buổi kiểm tra Mỹ học sớm hôm sau. Trần trọc xoay người vỗ giấc chiêm bao, tôi bỗng giặc mình nghe tiếng thằng Xuân bắt chọt cát lên ở giường bên:

- Ê, ê, tụi bay đã ngủ chưa đó? Dậy, dậy mau nói nè!

Tức khắc giường trên mùi mấy mái tóc bù xù nhất loạt ngổng cổ thò ra khỏi mùng. Thì ra chưa thằng nào ngủ được cả! Tiếng thằng Ba Quảng Nam:

- Chi rửa mi, răng chưa ngủ rửa?

- Đói quá tụi bây, vô vườn cha Hùng bảo vệ bới trộm khoai mì luộc ăn tụi bay!

Mùi mấy "tu tưởng lớn" đụng nhau cái "cốp", mùi mấy cái bóng ở trần trùng trục nhất loạt vọt ra khỏi giường. Xuân tóc đỏ phân công:

- Tụi bây mở hé cửa thôi nghe, tắt hết đèn điện đi coi. Tau với Long phù hành động, Chí mèn nó chừng cha Hùng còn lại tụi bay lo lấy nước, nhen lửa và luộc.

Nhất loạt lại thi hành công vụ như thằng Xuân tóc đỏ chỉ đạo. Một thoáng sau, bó mì bự tổ chẳng được ném cái ịch giữa phòng. Cả lũ lom khom lột vỏ, và những chiếc miếng ứa nước miếng thì thâm bên đống lửa bập bùng giữa phòng: Tiếng nước sôi ùng ục rồi tiếp là tiếng xèo xèo báo hiệu nồi khoai mì đã tới lúc thi hành nhiệm vụ. Một tờ báo chẳng hiểu từ xó nào lòi ra trải dưới đất, những miếng mì thơm khét, trắng như đùi gà luộc được trút xuống.

Mùi mấy mái đầu tùm lại vừa nhai vừa thổi, chừng miếng mì đầu tiên vừa đặt bước vào thâm cung bao tử thì:

- Cộc... cộc... cộc!

Những tiếng gõ cửa lạnh lùng bắt chọt vang lên. Cả lũ ngơ ngác, sợ sệt nhìn ra cửa:

- Chết mẹ rồi, cha Hùng đi kiểm tra đêm. Sơ tán lẹ bớ tụi bay!

- Xuyt!

Bỗng thằng Xuân đưa tay chặn một ngón nơi miệng ra dấu và nó khe khẽ nói:

- Tụi bay cứ ngồi ăn bình thường, để tau ra coi sao.

Tụi tôi chết lặng nhìn theo nó. Mẹ kiếp sui tận mạng.

- Amen - Đà phật - Lạy đức Ala!

Thằng Tình "cô đơn" làm bầm khăn. Tụi tôi cười phì, sơ mì muốn tọc ra lỗ mũi. Thằng Xuân đang hoàng rút chốt cửa ló đầu ra:

- À, ha ha, hay quá anh Hùng hả? Vô đây, vô đây với tụi em cho vui!

Cửa mở, cha Hùng bước vô nheo mắt vì khói.

- Tụi bây mần cái chi mà khói dzữ dzậy?

Thằng Xuân giải thích:

- Dạ, thằng Ba mới ở dưới nhà lên mang theo một ít củ mì, đêm học bài đói quá, tụi em luộc ăn cho vui, anh vô cùng với tụi em đi, cha chả! Đêm nay trời lạnh thiệt anh đi tuần đêm thế?

Hắn nói một loạt, một lô lời nào cũng như nhúng mỡ rồi mới ra khỏi miệng. Cái thằng thiệt thông thái! Thế là lại thêm một cái đầu nữa vừa thổi vừa nhai, khi xoong khoai mì mới đây bốc khói chỉ còn sơ sơ mấy khúc đầu mẩu là lúc ấm nước vừa sôi. Mấy chén cơm được huy động vào công việc uống nước, giữa đêm mà chuyện nổ in bắp rang. Cha Hùng hứng chí, rút gói Đà Lạt thấy ra giữa bàn, mười mấy điều thuốc được mời đổ rục. Cha Hùng hả hê:

- Cha mẹ, nhà thằng Ba trồng khoai lớn dữ, bỏ thiệt là bỏ!

Tụi tôi đưa mắt nhìn nhau nín cười. Bỗng thằng Hòa xoa xoa hai tay vô nhau, làm in tụi thái giám lúc tâu vua chuyện gì, sau mười lần uốn lưỡi nó nói ngọt sót:

- Anh Hùng à, mong anh thông cảm và thứ lỗi cho tụi em, đêm học bài xong đói quá, vừa rồi có lẽ ra xin anh ít củ mì vô luộc ăn, anh thấy đó...

Tụi tôi há hốc miệng nhìn nhau, chết cha chưa trời ơi cái thằng khùng! Chuyện đã xong mà hắn nói chi không biết nữa!

Ba mươi giây đồng hồ cho một khuôn mặt vừa kịp đuồn ra tí chút, cha Hùng chỉ biết nén mếu, vuốt giận cười xòa ra chiều dễ dãi:

- Thôi khỏi, không sao. Từ giờ nếu muốn lấy cứ ghé anh nói trước một câu, chớ khôn tụi lớp khác biết được làm theo thì kệt.

Cả lũ thở phào nhất loạt dạ ran...